ARBETAR MAKT

NR 5

Organ för Förbundet ARBETARMAKT

1975, Årg. 4, Pris 2:-

ARBETARMAKT AVSLÖJAR

STÖD SKOGSARBETARNAS KAMP FÖR FAST MÅNADSLÖN! PG. 41 24 50-9

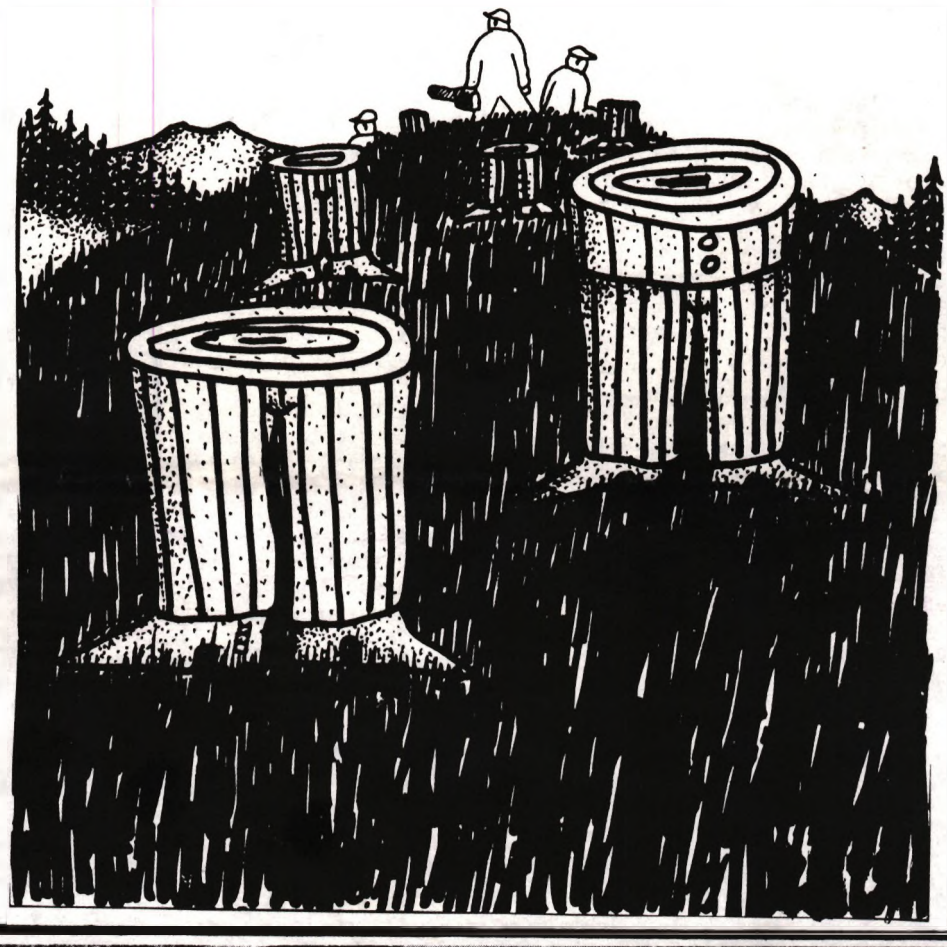

MILITÄRSÄPO: 'DU STÅR PÅ VÅR LISTA!'

Se sidan 5!

SOVJET: Byråkratins diktatur

FNL HAR SEGRAT - LEVE FNL

FRED I VIETNAM! EFTER EN GENERATION AV KRIG, EFTER TUSENTALS ÅR AV UTLÄNDSKT HERRAVÄLDE HAR VIETNAMS FOLK FRIGJORT SIG FRÅN UTLÄNDSKA HERRAR OCH VAPNEN TYSINAR.
ÄNTLIGEN KOMMER MAN ATT KUNNA SATSA PÅ FRAMTIDEN, BYGGA UPP STÄDER, ODLA JORDEN, SKAFFA UNGAR - UTAN ATT RISKERA ATT SKILJAS FRÅN DET INOM EN NÄRA FRAMTID. DET ÄR BL.A DETTA SOM FNL:S OCH PRR:S SEGER INNEBÄR. DET ÄR DÄRFÖR VI GLÄDS AT SEGERN, FÖR ATT DEN INNEBÄR FÖRBÄTTRADE LEVNADSVILLKOR FÖR DEN ÖVERVÄLDIGANDE MAJORITETEN AV VIETNAMS INNEVANARE. VI STÖDER OCKSA PRR:S OCH DRV:S STRÄVAN TILL ÅTERFÖRENING - VIETNAM ÄR ETT LAND, TILLFÄLLIGT OCH GODTYCKLIGT DELAT AV IMPERIALISTERNA, MEN VI GLÄDS OCKSÅ AT SEGERN FÖR ATT DEN INNEBÄR EN SEGER FÖR OSS HÄR I SVERIGE. DE VIETNAMESISKA KAMRATERNA HAR GETT USA-IMPERIALISTERNA PÅ KÄFTEN, DET IMPERIALISTISKA SYSTEMET HAR FÖRSVAGATS, OCH UTVECKLINGEN HAR TAGIT ETT KLIV NÄRMARE SOCIALISMENS SEGER I VÄRLDSMÅTTSTOCK!

Men trots den glädje vi känt, är det nödvändigt att hålla huvudet kallt. Vi i FAM hyser inga illusioner om att socialismen skulle stå på dagordningen i Vietnam, nu, något som vi f. ö. också skrev om för två år sen i samband med Parisavtalets undertecknande (AM 1/73). Det är därför som vi publicerar den långa artikeln härinvid, för att förklara något av hur vi ser på Vietnams framtidsutsikter. De synpunkter som artikelförfattaren för fram om de nationella befrielserörelsernas epok är i och för sig helt nya även inom FAM, men är inte desto mindre viktiga. Klart är dock att Vietnamkrigets slut *är* slutet på en epok - men kampen mot imperialism och förtryck fortsätter.

FNL:s seger i Sydvietnam och FUNK:s i Kambodja markerar på sett och vis slutet på en epok i den revolutionära kampen - inte bara i de berörda länderna, utan också i världsmåttstock. Det gäller *både* kampen i den s.k. Tredje Världen och den (betydligt blygsammare) kampen i Sverige och i andra imperialistiska länder. På vad sätt? Låt oss ta varje aspekt för sig.

Den politiska taktik som FNL och FUNK begagnat sig av är den *nationella befrielsefronten*. En sådan front är en antiimperialistisk, men ej uttalat socialistisk rörelse, vare sig till målsättningen eller till klassammansättningen. FNL, med under- och systerorganisationer, är i själva verket det politiska uttrycket för en *klassallians* som i princip är öppen för alla grupper utom de som haft samröre med Saigonjuntan, och som även i praktiken samlar medlemmar från alla existerande klasser och socialskikt.

Vietnam har utvecklats

Under de 21 år som förflutit sedan Nord- och Sydvietnam skildes åt, så har utvecklingen på gott och ont (i allmänhet mest ont) gått vidare i hela världen, inklusive Tredje Världen och Sydvietnam. Armodet består, men fördjupas och tar sig nya former. I Sydvietnam har de sociala strukturerna genomgått en utveckling - vanligtvis till följd av kriget - som gör inte är samma Sydvietnam som man *kunnat* ta över redan 1954 (om man velat utnyttja sitt militära överläge och hyst mindre tilltro till stormakternas demokratiska vilja och sinnelag). Detta *alldeles bortsett från* att dagens Sydvietnam uppvisar fler bombkratrar, fler krigsinvalider, större skador av kemisk krigföring, fler döda, osv. än 1954. Genom frivillig eller tvångsmässig evakuering från landsbygden åstadkoms en artificiell urbanisering av Sydvietnam, vilken lett till att en betydligt mindre del av Sydvietnams befolkning vid krigsslutet var sysselsatta i jordbruket än 20 år tidigare (exakta siffror är svåröverkomliga). Det är möjligt, ja troligt att FNL nu söker vända denna ström tillbaka till landsbygden, alldeles särskilt som de flesta ingenting hellre vill än att återvända till den jord de tvingats bort ifrån. Men följande faktorer *kvarstår:* Genom USA:s, Japans och andra imperialistländer investeringar har den sektor av "arbetsmarknaden" som står utanför jordbruksprodutionen ökat sedan 1954, och detta kommer också att vara fallet *även* sedan man "kapat" de mer eller mindre mystifika yrken i städerna (gatflickor, bartenders, narkotikalangare och "fixare" av alla slag) som var helt avhängig amerikansk och annan imperialism. Dels har jänkarna åstadkommit en viss, om än blygsam industrialisering av främst Saigon-regionen, dels har de - och det är mycket viktigare - byggt ut vägar, hamnar, flygfält och andra kommunikationer som är en ganska solid grund för en framtida industrialisering. I många u-länder av idag lägger regimerna ner enorma summor på att bygga ut kommunikationerna, för att göra en industrialisering och ett effektivare utnyttjande av råvarutillgångarna *möjligt*. Detta är väl det enda positiva amerikanarna har lämnat i arv till Sydvietnam (naturligtvis oavsiktligt), tillsammans med en viss teknologisk skolning av de Saigonsoldater som man var tvungna att lära upp för att kunna behärska fordon och annan teknisk apparatur.

BLI OMBUD!
KONTAKTA REDAKTIONEN!

Förändrat läge

Nå, på vad sätt förändrar det läget om stadsbefolkningen har ökat och kommunikationslederna byggts ut? Ökningen av stadsbefolkningen innebär en ökning av *proletariatet* och till det närstående grupper, vars andra sida är en minskning av FNL:s traditionella sociala bas: fattigbönder. Kommunikationsledernas utbyggnad (liksom oljeförekomsterna utanför Sydvietnams kust) ger en förhållandevis god start för en fortsatt industrialisering, vilket måste innebära en ytterligare ökning av proletariatets numerär. Till detta kommer också att krigets förstörelse i sig måste leda till en ökning av de icke-jordbruksarbetande. Man kan bara tänka på hur många byggnadsarbetare som torde behövas för att återuppbygga alla totalförstörda mindre och medelstora städer.

Allt detta leder till en utveckling som kommer att innebära att Sydvietnam om 10-20 år har en social struktur som har ganska stora likheter med den s.k. utvecklade delen av världen. Att Sydvietnams befolkning även då kommer att i stor utsträckning leva under knapphetens kalla stjärna (om än en rättvisare fördelad knapphet) kan vi vara övertygade om. Men det är inte senkapitalismens "konsumtionssamhälle" vi syftar på här. Det är *klasstrukturen*, proportionerna mellan främst arbetarklassen och övriga klasser som intresserar oss. Och varför då detta livliga intresse för arbetarklassen? Av samma skäl som vi visar den svenska arbetarklassen ett livligt intresse. Av alla tecken att döma kommer Sydvietnam succesivt att utveckla sig mot en statskapitalistisk eller statsbyråkratisk stat, som Nordvietnam redan är, en stat som visserligen kommer att göra mycket för att försöka höja befolkningens levnadsstandard genom industrialisering, modernisering och kollektivisering av jordbruket, förbättrad sjuk- och hälsovård, utbildning osv, men som förr eller senare under sin utveckling kommer att hamna på kollisionskurs med arbetarklassens strävanden. Vi kan se detta hos de statsbyråkratiska stater som har några år på nacken. Alltefter-som minnet av den gemensamma kampen mot imperialismen långsamt förbleknar, och därmed det "samhälls-kitt" som patriotismen utgör sakta löses upp, kommer motsättningarna allt tydligare framträda mellan arbetarklassen å ena sidan och å den andra, de kapitalister som tillåts fortsätta verka jämte den statsbyråkratiska klass som kommer att växa fram.(1)

Romantisk smekmånad

Liksom i Sovjet och Kina kommer den statsbyråkratiska klassen att i olika turer söka spela ut arbetarna och bönderna mot varandra, en möjlighet som reduceras ju mer betydelselös bondeklassen blir. I ett statsbyråkratiskt samhälle har arbetarklassen inget direkt inflytande över produktionens inriktning, syfte och resultat. Deras roll är att vara "transmissionsremmar", som verkställer "motorns", det ledande partiets, beslut. Det statsbyråkratiska samhället utvecklas relativt konfliktfritt så länge man befinner sig i en återuppbyggnadsfas, under vilken levnadsstandarden höjs och skillnaderna mellan "kader" och "massa" fortfarande är relativt obetydliga. Under denna "smekmånad" mellan statsbyråkratin och arbetarna, sammanfaller deras objektiva klassintressen i tämligen stor utsträckning, för att därefter alltmer skilja sig åt.

Sydvietnam socialistiskt?

Vi förutsäger denna utveckling för Sydvietnam, liksom även för Kambodja och Laos. Vi vill inte inlägga några speciellt värderande aspekter däri, eftersom det är fråga om en objektiv utveckling, ett resultat av det ekonomiska, sociala, politiska och klassmässiga läget i Indokina. Vi har aldrig trott att "FNL bygger socialismen i de befriade områdena", som RMF påstod för några år sen (innan de började flirta med DFFG), och vi tror följaktligen inte heller att FNL nu efter segern bygger socialismen i Sydvietnam. Många av oss i Förbundet Arbetarmakt har tidigare arbetat i åratal inom DFFG, flera stycken har t.o.m. varit synnerligen aktiva, men vi gjorde oss aldrig några illussioner om att Sydvietnam skulle utropas till socialistisk rådsrepublik dagen efter segern. Redan då var de flesta av oss medvetna om att

Varken vi eller folket i Vietnam beklagar USA-soldaternas hemresa.

Tidningen ARBETARMAKT

Adress: Tidningen ARBETARMAKT
Box 9028
102 71 STOCKHOLM 9.

Redaktionens *nya* telefon: 08/68 46 79

Prenumeration:för 12 nummer:
Vanlig prenumeration: 30:- *30:-*
Stödprenumeration *50:-*
Garantprenumeration *100:-*

Postgiro vid prenumeration: 38 13 00-3
Postgiro vid redovisning, ombudsförsäljning: 20 21 02-0
Postgiro till STÖDFONDEN: 23 71 77-1
Postgiro vid beställningar av äldre nummer och dyl.: 20 75 76-0

Tryck: *Æ Prinkipo Offsettryck Stockholm, maj 1975*

Detta nummer presslagt 11 maj 1975

Manuskript och illustrationer till nästa nummer (6/7 75) ska vara red. tillhanda senast 6 juni.

Ombud finns för närvarande på följande orter:

Göteborg, Halmstad, Haparanda, Helsingborg, Härnösand, Jönköping, Kramfors, Kristinehamn, Malmö, Lund, Motala, Norrahammar, Uddevalla, Uppsala, Trondheim och Östersund.

Eftertryck endast med angivande av källan.

för att en sådan rådsrepublik skulle kunna komma till stånd fordrades ytterligare en revolution i Sydvietnam, en proletär sådan, riktad mot den statsbyråkratiska klassen. Vi var också medvetna om att några objektiva förutsättningar för en proletär revolution inte skulle finnas förrän den statsbyråkratiska klassen själv skapat dessa förutsättningar, precis som borgarklassen grävt sin egen

grav i de kapitaliska länderna. Var detta något skäl att *inte* stöda FNL? Vi kan inte se det. Folkets oerhörda lidanden i Indokina, medvetandet om att FNL:s seger skulle innebära ett kraftigt slag mot USA-imperialismen och ett drägligare liv för massorna tvingade oss att arbeta för FNL:s seger, *men med öppna ögon och utan illussioner om FNL:s natur*, till skillnad från de beklagansvärda stalinister vi träffade inom DFFG och trotskister utanför denna organisation.

Slutet på en epok

Nu när FNL:s och FUNK:s totala seger är ett faktum, och Pathet Lao i Laos kan nå den närhelst de vill, så innebär det paradoxalt nog slutet på de nationella befrielserörelsernas "glansperiod" i "Tredje Världen". I vissa länder kan de ännu spela en roll, och i de länder kampen redan tagit sig den nationella befrielsens form (och alltså inte formen av en uttalat socialistisk rörelse) kommer den förmodligen att behålla prägeln av en klassallians till dess segern är nådd, såvida inte genomgripande förändringar i den sociala verkligheten i de berörda

bara genom denna kontroll byråkratin kan lägga beslag på en del av samhällets produktion för egen del och för övrigt styra samhällsutvecklingen för att föreviga denna ordning.

Dags för de'röda'

Genom att jordbruksbefolkningens andel av befolkningen minskar i de flesta u-länder av idag, *samtidigt* som jordbruksproduktionen i vissa regioner alltmer tar sig former som påminner om industriell produktion (och följaktligen tenderar att leda till ett medvetande hos lantarbetarna som påminner om industriarbetarens), *samtidigt* som en urbanisering äger rum både geografiskt och genom städernas ökande inflytande på landsbygdens kultur, *samtidigt* som i vissa länder (t ex Brasilien, Iran) en tämligen betydande industrialisering äger rum, *så undermineras*

*förutsättningarna i allt högre grad för den "klassiska" nationella befrielsefrontens taktik*och ökar förutsättningarna för mer eller mindre "rödfärgade" revolutionära rörelser. Vissa av dessa "röda" organisationer är inte mera uttryck för proletariatets objektiva intressen än nationella befrielsefronter. Andra är klart socialistiska enligt vår måttstock. Andra åter, och de utgör förmodligen den större delen, är så pass oklara i sin socialistiska målsättning att de kan förmodas ryckas med i en genuint proletär massrörelse som syftar

Löjliga folkvänner

Det är i detta avseende man kan säga att FUNK:s och FNL:s seger markerar slutet på en epok - ur *en* aspekt. Den andra gäller den anti-imperialistiska kampen i Sverige, och för övrigt hela "vänstern" i Sverige.

Det kan inte råda någon tvivel om att den starka tonvikt på "folket" (som grundläggande revolutionär enhet istället för arbetarklassen) vi hittar inom den stalinistiska delen av "vänstern" bara kan förklaras av den starka ställning solidaritetsarbetet för Indokina haft i Sverige. Styrkan i detta solidaritetsarbete har *gjort det möjligt* för grupper som SKP och MLK att få gehör för denna sanslösa populism. Det kan knappast vara ett resultat av klassförhållandena i Sverige, ty ingenstans i hela den utvecklade världen torde grupper som "fattigbönder" och dito fiskare vara så rudimentära som i detta land, liksom andra småborgeliga grupper. Ingenstans i den utvecklande världen torde nationalitetskänslan och patritismen vara så föga utvecklad som här.

Men ändå har SKP, MLK, Folket i Bild och hela konkarongen, utan att känna sig löjliga, genomströvat landet i sitt fåfänga sökande efter "progressiva" småbönder och fiskare och en "folklig kultur". Det synes oss, kanske inte helt oväntat, att denna tendens är mer utbredd inom SKP:s "kulturmaffia" i Stockholm än bland industriarbetande

Hyckleri

När kuppen i Chile var ett faktum, och motståndsrörelsen där rekonstruerades, hade en SKP-are panna att kritisera denna motståndsrörelse för att den hade som uttalad målsättning att skapa ett socialistiskt Chile. De svenska Chile-kommittéerna delar den chilenska motståndsrörelsens ståndpunkt i denna fråga, för vilket naturligtvis även de får mottaga kritik. När KFMLr och RMF och andra grupper menade att en solidaritetsrörelse för en befrielseorganisation inte nödvändigtvis måste ha samma analys av läget som den befrielseorganisation man stödde, kritiserades man hårt av SKP för detta. Det jämställdes nästan med föräderi och sabotage av solidaritetsarbetet att andas ett ord av avvikande åsikter om situationen i Sydvietnam. FNL:s och Nordvietnams analys var lag. För

SKP:s vidkommande var denna respekt för FNL:s icke-socialistiska analys så stor, att det dröjde flera år innan man kom på tanken att presentera *sin egen, marxist-leninistiska* analys av kampen i Indokina i Gnistan. När så en motståndsrörelse presenterar en socialistisk analys och målsättning, tas man i upptuktelse av SKP. Detta visar klart på att respekten för revolutionära och andra anti-imperialistiska rörelser i Tredje Världen för SKP:s vidkommande inte sträcker sig två tum längre än vad som gynnar den egna ruttna politiken. Detta är rävspel och hyckleri,

SLUTET PÅ EN EPOK

länderna fullständigt omöjliggör en sådan taktik. Men vi tror att för övriga Asiens, Latinamerikas och i något mindre mån Afrikas vidkommande kommer kampen mot imperialismen i fortsättningen att vara betydligt mer präglad av ett starkt proletärt inflytande än hittills. Sådana faktorer som Kinas skumma utrikespolitik spelar naturligtvis en viss roll. Men detta är ändå bara sekundära faktorer. Det viktigaste är det som vi redan tidigare konstaterat: Armodet består, fördjupas och *tar sig nya former*. Den nationella befrielsefrontens taktik är praktiskt taget "skräddarsydd" för länder där inslaget av fattigbönder är stort, ja inte bara stort, utan överväldigande. Det är på deras förhoppningar om en drägligare tillvaro man knyter upp sin politik. Det är dom som utgör fotfolket i de nationella befrielsearméerna. Det är i deras värld, landsbygden, man främst opererar. Böndernas främsta mål här i livet är jord, om man ingen har, eller mera jord , om man har för lite. Det vanliga mönstret brukar vara att den nationella befrielserörelsen efter segern genomför en jordreform, styckar storgodsen och ger dom jordlösa varsin torva. Efter ytterligare några år genomför man en kollektivisering under större eller mindre motstånd från böndernas sida. Smärtfriast har denna kollektivisering skett på Kuba, mest problematisk var den förmodligen i Sovjet. Arbetarna å sin sida strävar inte efter att lägga beslag på sina arbetsredskap, sin svets, sin svarv eller stans för egen del. Själva arbetssituationen är så komplex att det står klart för varje arbetare att man måste expropriere produktionsmedlen *kollektivt* och inte individuellt. Arbetarnas motsättning till statsbyråkratin består således inte i att de vill behålla sina arbetsredskap och producera på en *individuell* nivå, utan däri att de - allteftersom deras förenhetligande och medvetande om deas klassintressen ökar - kommer att sträva efter att få en allt större kontroll över produktionens inriktning, förvaltning, syfte och resultat, både på företagsnivå och det nationella planet. Denna strävan kolliderar givetvis med statsbyråkratins intressen, som för att hålla sig vid makten måste behålla denna kontroll för sig själv i alla avgörande frågor. Det är

till arbetarrådens absoluta makt. MIR i Chile hör till denna senare kategori

SKP-are i t ex de småländska mindre

och vi förbannar oss själva att vi inte, medan vi var kvar i DFFG, slog ner kraftigare på dessa tendenser.(2)

Framtiden är vår

Stalinistgänget har inget grepp om Chile-kommittéerna, och de har fått stryka på foten i den nya musikrörelsen. Inte heller har de lyckats åstadkomma hegemoni över Grupp 8. Anti-EEC-rörelsen blev ett fiasko, särskilt sedan tongångar hördes från Kina som gick ut på att EEC var progressivt i förhållande till supermakterna. Rykten har varit i svang om att SKP ett tag närde planer på att ombilda rörelsen till en För-EEC-rörelse. Vi är inte ens säkra på att det var ett skämt.(3)

SKP har således inte lyckats göra några inbrytningar, och inte heller själva lyckats skapa några frontorganisationer som kan ersätta DFFG som rekryteringbas. KFMLr:s sönderfall har givit dem en del nytt folk, men det är en inomstalinistisk omgruppering, och på samma gång lyckades den icke-stalinistiska vänstern få en del nytillskott från den döende "bjässen".

Allteftersom utvecklingen i hela världen går mot skapandet av ett världsproletariat i absolut dominans i de flesta länder utom ett fåtal, parallellt med småbondeklassens och andra småborgeliga gruppers succesiva tillbakagång, kommer tonvikten på *arbetarklassen* och *proletär internationalism* att växa sig starkare i Sverige och hela den imperialistiska världen. I Sverige och Norge har vi ännu en lång bit kvar att gå innan populismen fullständigt utraderats, men framtiden är vår!

två f d DFFG:are

NOTER:

(1) En fullständig analys varför det statsbyråkratiska produktionssättet med nödvändighet kommer att uppstå i Indokina liksom de allmänna betingelserna för att de ska uppstå, skulle bli alltför långt att ta upp här. Dessutom är vi i *FAM* inte

Forts. på sid. 9

GÅ EJ I NÄRHETEN AV NEDFALLEN LEDNING !

STREJKEN I SKOGEN HAR PÅGÅTT SEDAN DEN 21 MARS. FORTFARANDE ÄR STREJKEN I DET NÄRMASTE TOTAL INOM TRÄDPRISOMRÅDET. INOM WDHU-OMRÅDET NÅR STREJKEN TILL SÖDRA HÄLSINGLAND OCH GRÄNSEN DALARNA, HÄRJEDALEN. GRUPPER AV SKOGSARBETARE I UPPLAND OCH SÖDERMANLAND STREJKAR OCKSÅ. UPPGIFTER OM ANTALET STREJKANDE VARIERAR MELLAN 10.000-15.000 MAN.

Kring de strejkande skogsarbetarna har det organiserats en mängd stödkommitteér över hela landet. Stridsfonden uppgår snart till I miljon kroner. Än så länge har väldigt få uttag gjorts ur fonden. De flesta skogsarbetarna försöker klara sig på besparingar. Ett viktigt stöd i kampen har skogsarbetarna fått genom att flottarna i Kalix älv också börjat strejka. Även flottningsarbetare i Pite och Lule älv hotar med att gå ut i sympatistrejk. Den virkesbrist som börjat märkas har gjort att 40 virkesmätare permitteras efter att ha vägrat en överflyttning till flottningsarbete, då de ansåg att detta skulle innebära strejkbryteri. Mängder av virke kommer inte till industrierna om arbetare som håller på med flottningen strejkar.

Skogsarbetarnas centrala strejkkommitté vädjade vid sitt möte den 8 maj till Hamnarbetarförbundet om blockad av importerade trävaror, främst flis och rundvirke. Hamnarbetarförbundet har hörsammat skogsarbetarnas vädjan. I fortsättningen kommer hamnarbetarna att i solidaritet med sina strejkande kamrater i skogen att vägra lossa trävaror. Samtidigt går allt fler flottningsarbetare och arbetare vid skogsplanteringar ut i strejk för att stödja skogsarbetarna i deras kamp för månadslön.

Detta är händelser som kan bli avgörande för utgången av kampen i skogen. En praktisk solidaritet från närstående arbetargrupper förändrar styrkeförhållandena i skogen till arbetarnas fördel och innebär ett stort moraliskt stöd för dem.

Skogsbolagens optimism om att kunna knäcka arbetarna genom att hålla ut med hjälp av import och befintliga lager har nu allvarligt grumlats. I ett uttalande har centrala strejkkommittén sagt, att den kommer att betrakta varje arbetsinsats i flottning plantering och annan skogsvård som strejkbryteri.

Bredvid den praktiska solidaritet som hamnarbetare och andra grupper kan prestera är det ekonomiska stödet avgörande för skogsarbetarnas möjlighet att segra.

«Anställ inga strejkande»!

Skogsbolagen har sedan strejkens början huvudsakligen förhållit sig passiva och nöjt sig med att applådera förbundsledningens rop på lag och ordning och de splittringsförsök som gjorts. I slutet av april märktes dock att skogsbolagen inte är oberörda av strejken. En skrivelse gick ut till samtliga företag som var anslutna till SAF, där de uppmanades att inte anställa strejkande skogsarbetare, detta för att hindra skogsarbetare att ta andra tillfälliga eller varaktiga jobb.

Ett litet skogsbolag, Kopparfors i Hälsingland fick sådan virkesbrist att de var tvungna att gå med på förhandlingar om månadslön. Arbetarna återgick till arbetet efter att förhandlingar inletts.

Massafabrikerna har hittills kunnat köra som vanligt men lagren har hunnit avtappas betydligt. MoDo i Örnsköldsvik har kommit över den omedelbara virkesbristen genom att köpa flis från Sovjet och klarar genom denna leverans driften ännu ett tag. I samband med Pingsthelgen gör NCB:s fabrik i Väja i Ådalen ett driftstopp på 8 dagar på grund av virkesbrist. Skogsbolagen har dock som taktik att inte erkänna detta utan i stället

Förbundsledningen vacklar

Förbundsledningen har alltsedan strejkens början motarbetat skogsarbetarnas kamp och vägrat ta upp deras krav till förhandling. Genom att gömma sig bakom en massa stadgar och paragrafer har förbundsledningen agerat för att försvara sina maktpositioner och bedriva en psykologisk krigföring mot den självständiga organiseringen. Den offensiva riktning som strejken tagit har ställt förbundsledningen inför valet att antingen delvis ta upp skogsarbetarnas krav i de förhandlingar som pågår eller att bli totalt överspelade. Just i pressläggningsögonblicket meddelas det att skogsarbetarförbundet tagit upp kravet på månadslön för maskinarbetare i de fyra nordligaste länen. Kravet omfattar således ej huggarna. Förbundets agerande här får närmast ses som ett försök att splittra enigheten bland de strejkande och är också en försäkran om att de inte skall hamna i en sådan position att de förlorar möjligheten att ingripa om strejken börjar hota den kapitalistiska ekonomin. Risken finns att förbundsledningens agerande kan dämpa skogsarbetarnas krav på offensiv mot skogsbolagen och åter leda in strejken i en passiv väntan på resultat i förhandlingar.

Offensiv mot skogsbolagen – Stärk kampenheten!

Kravet på månadslön utan meritvärdering är en kamp som gäller hela arbetarklassen för löneformer som inte splittrar. I dagens läge finns det ingen anledning till en defensiv hållning. Det är den självständiga organiseringen som har varit kraften i hela kampen för månadslön. Det fortsatta handlandet måste bygga på de reellla strykeförhållandena mellan skogsbolag och de strejkande,

STÖD SKOGSARBETARNA

POSTGIRO 41 24 50-9

Den självständiga organiseringen måste svetsas samman i ett offensivt handlande mot arbetsköparna. En strejk på råvarusidan, skogen, är ett utnötningskrig där det först gäller att bolagen gör slut på sina lager *innan* de gör ekonomiska förluster. Arbetarna gör ekonomiska förluster redan medan detta buffertlager används. För att *förstärka* de ekonomiska förlusterna för skogbolagen är det därför viktigt att andra grupper dras in i strejken. Arbetare som genom sin plats i produktionen kan skapa en större ekonomisk press på skogsbolagen.

Skogsarbetarnas kamp gäller HELA arbetarklassen

Den väntan som strejken den senaste tiden inneburit på att förbundet ska ta upp deras krav och att skogsbrukets arbetsgivare skall vara villiga att inleda förhandlingar har lett till en passivitet som kan vara påfrestande för många arbetare.

Om man är van att dagligen jobba är det nervöst att plötsligt sitta hemma och vara overksam. Detta gör det viktigt att ofta ha stormöten för att stärka kampandan och dra upp riktlinjerna för det fortsatta handlandet. Inom delar av landet har stormöten hållits varje vecka. Arbetare har dragits in i insamlingsarbetet för att försvara strejken.

Själva solidaritetsarbetet är mycket viktigt just nu. Mycket mer pengar behövs i strejkkassan. Kampen för månadslön utan meritvärdering är ett avancerat arbetarkrav som berör hela arbetarklassen. Det är därför oerhört viktigt att solidaritetsarbetet förankras på arbetsplatserna, så att det inte inskränker sig till att bli ett humanitärt stöd.

GJ

UPPBLÅST AVTAL

Så är det äntligen klart, det uppblåsta rekordavtalet mella LO och SAF. Och som vanligt har arbetarklassen hållts utanför de "hårda och segslitna" förhandlingarna. Lika väntat har LO:s utgångsbud, som påstods vara jättelikt reducerats till mer mänskliga proportioner.

I:25 i generellt påslag och en "låglönepott" på 35 öre är visserligen mer än förra gångens skräckavtal, men är ändå otillräckligt för att motverka kostnadsökningarna. SAF:s Curt-Steffan Giesecke talar, i motsats till de mer optimistiska LO-männen, om en obefintlig reallöneökning. Och fan vet om han inte har närapå rätt. LO grundar nämligen sitt tal om lönehöjningar inte bara på avtalet utan också på "effekterna av skatteomläggningen", den sk. Haga II-uppgörelsen. Och det är ett jättelikt luftslott.

I arbetarmakt 3/75 kunde vi visa att de förbättringar den sänkta skatten innebär nästan omedelbart äts upp av ökade punkt- och kommunalskatter. Och det upp till en lön på 80 000 kr. (!) LO:s propaganda bygger alltså på en lögn, för utan Haga II faller argumenten ihop som ett korthus.

LO älskar att säga att avtalen har "låglöneprofil". Som vi såg har Haga II knappast gynnat låglönegrupperna. Och de futtiga 35 öre som låglönepåslaget i snitt ger, snyggar definitivt inte upp bilden. Har arbetsköparna dessutom LO:s gunst, kan påslaget bli ännu mindre. Det är nämligen inte klart om det ska räknas före eller efter det generella påslaget. Räknas det *efter* blir det en ännu mindre summa.

Några I:25 i generellt påslag kompenserar inte på långt när inflationen. Skulle vi kompensera oss för den, låt oss säga för I973-74-75, skulle påslaget generellt vara minst 4:-! Sådan är nu verkligheten. Den som inte erkänner detta faktum är antingen borgare, LO- eller SAP-ombudsman, eller självbedragare. Faktum talar sitt tydliga språk: LO sluter reallönesänkningsavtal efter reallönesänkningsavtal ovanför våra huvuden, och i riksdagen och regeringen sitter (s) och söker administrera kapitalismen genom statlig inkomstpolitik (skatteomläggningar, medlingskommissioner, mm.). En politik som bara kan ha ett syfte: att söka integrera fackföreningsrörelsen i borgarstaten. Den ökade klasslagstiftningen på arbetsmarknaden gör också sitt till.

Det är här vi kommunister har vår uppgift: att avslöja avtalsskådespelet och dess skådespelare. Det nu slutna avtalet är en provokation mot alla arbetare! Mot hela arbetarklassen! Det bör vi ha i minne när vi nu, lokalt, "tilllåts" att ta oss an avtalet.

MN & UJ

ARBETARMAKT AVSLÖJAR:

POLITISK REGISTRERING AV RADIKALA SOLDATER

Soldaten som vi intervjuar nedan gjorde först sin värnpliktstjänstgöring på I 12 i Eksjö och sedan på A6 i Jönköping. Redan under den andra månaden av tjänstgöringen märkte soldaten att han hade militärledningens ögon på sig. Under november försvann nämligen 3 (!) personliga brev helt spårlöst. På förfrågan på posten svarade man att man inte hade breven bland "okänd adressat" eller övrig förkommen post. De militära myndigheterna skyllde på att postgången var krånglig och att breven antagligen "kommit bort".

I samband med ett bråk som gällde diskning av befälsbestick (!) försökte hans kompanichef få honom att avsäga sig posten som plutonens förtroendeman.

Soldaten samrådde då med kamraterna på plutonen som enhälligt ställde sig bakom sin representant. Kompanichefen yttrade då: "Jag vet nog vad du är för en typ." Vad han menade med "typ", och var han fått uppgifterna ifrån, skulle få sin förklaring längre fram.

Efter juluppehållet började kamraten på Artilleriregementet i Jönköping. Redan efter ett par veckor blev han uppkallad till sin nye kompanichef som meddelade honom att han inte längre tillhörde kuppförsvaret p.g.a att han var en (1) "säkerhetsrisk". ARBETARMAKT har talat med soldaten om händelseutvecklingen efter detta:

AM: Du blev alltså uppkallad till din kompanichef. Vad hände?

Soldaten: Det började med att min plutonschef tillkallade mig och meddelade att jag "betraktades som säkerhetsrisk" och nu skulle upp på förhör hos kompanichefen. Samtidigt mumlade han något om "undergrävande element som skruvar bort muttrar och saboterar försvaret."

När jag kom upp till kompanichefen sa han att jag var en säkerhetsrisk och jag skulle inte längre få deltaga i kuppförsvaret (där hela min pluton ingick). Han sa att han fått uppgifterna från säkerhetschefen som i sin tur fått uppgifterna från I 12. Man anklagade mig för att "tillhöra eller ha samröre med KFML(r)" Då jag nekade och frågade vad man hade för bevis svarade han att "man behöver inte några bevis, det räcker med misstankar."

AM: Vad hände sedan? Hur reagerade du och dina kamrater?

Soldaten: Jag blev naturligvis både förbannad och förvånad. Förbannad för att jag har aldrig haft någon kontakt med KFML(r). Förvånad över var de fått dessa uppgifter ifrån. Kamraterna på luckan tog helt avstånd från militärens försök att stämpla mig. Flera bra diskussioner kom igång. Vi snackade om militärens roll i samhället, IB, SÄPO, och en massa annat.

Efter ett par samtal till med kompanichefen beslöt jag mig för att gå till en tidning och berätta allt. Då tidningen ringde upp kompanichefen för en kommentar, återinsatte han mig självsvåldigt i kuppförsvaret igen!! Då tyckte tidningen att "det sensationella" hade försvunnit och det blev inget avslöjande.

AM: Fakta stod alltså kvar men en av angreppspunkterna hade "försvunnit". Vad blev ditt "motdrag"?

Soldaten: Ja, eftersom jag förstod att säkerhetschefen och militär-säpo aldrig skulle godta detta beslut från min kompanichef försökte jag att pressa på.

Efter ett par påstötningar avslöjade kompanichefen det jag hela tiden hade anat: jag hade blivit uttagen ur kuppförsvaret igen!! Och inte nog med det. Nu skulle jag inte ens krigsplaseras!! Vidare berättade han att uppgifterna kom från Stockholm och inte bara från Eksjö! Både civila och militära Säpo var inblandat. Vidare var jag inte längre med i KFML(r) utan i Förbundet KOMMUNIST! (Vilket inte heller det är sant.) Jag har också fått kompanichefen att erkänna att denna politiska registrering är olaglig och strider mot svensk lag. Kompanichefen har också berättat hur de bara för ett par år sen fick långa listor på "vänsterfolk". Sedan var det bara att plocka ut dessa ur kuppförsvar och krigsplasering. Vidare har han talat om hur säkerhetschefen gick på soldatmöten och antecknade deltagarna. Ett par gånger blev han dock utsparkad.

Enligt min kompanichef har militärledningen två sätt att få ut mig ur olika placeringar: dels att utesluta en hel grupp ur en pluton (där jag alltså skulle ingå, utan att direkt kunna påvisa att det är just mig de vill åt), dels att sänka mitt slutbetyg så att jag inte

blir krigsplacerad utan bara ingår i "reserven". Detta skulle ske på order från säkerhetstjänsten till min plutonchef.

Kompanichefen har också berättat om gamla officerare, som förtfarande är i tjänst, vilka aktivt sympatiserade (och fortfarande gör det) med olika nazistiska partier!

AM: Hur ser du på registeringen? Varför finns den till?

Soldaten: Registeringen visar flera saker. Bl.a. är militären rädda för soldater som öppnar munnen, som vågar visa att även en menig soldat kan tänka och reagera. Detta hör naturligtvis också samman med den självständiga kamp som förs allt intensivare på landets regementen. Försvarsministerns snack på Värnpliktskonferensen om de "utökade fri och rättigheterna för soldaterna" klingar nu mer falskt än någonsin. Samtidigt som man låtsas öppna den ena handen är man beredd att slå med den andra.

Registeringen avslöjar ju också regeringens och militärledningens lögner om att den politiska registeringen upphört. Jag tycker det som hänt mig visar detta.

FOTNOT: (1) Kuppförsvar: De styrkor, t.ex. utbildningsförband och hemvärn som är tänkta att sättas in först i en kuppartad situation.

SAF: TVÅNGSANSLUTNING TILL FACKET?

"Solidaritet - vår väg att möta framtiden", är en av många uppblåsta sossesparoller. Facklig och politisk föreningsfrihet är en annan.

Men nu flagnar dom stora löftena och "idealen". En arbetsgrupp inom LO har t.ex. satt sig ned och utrett om inte fackföreningsavgiften framöver kunde betalas av arbetsköparna, vilket i praktiken skulle betyda att en anslutning till ett LO-fack skulle bli *obligatorisk* när man tar ett jobb.

Långt ifrån alla fackföreningar är idag s.k. "kollektivanslutna" till SAP dvs det socialdemokratiska partiet, men säkert rätt många. Det är framförallt den vägen sossarna kan hyfsa till sin medlemsstatistik lite. Dessutom lär det årligen inbringa ett par miljoner kronor.

Att vara "kollektivansluten" betyder (i detta fall), att har man gått med i facket, så har man automatiskt "gått med" i SAP också! Vare sig man vill det eller ej. Att döma av de rapporter från arbetsplatser runt om i landet, som vi på Arbetarmakt får in, vet många inte med säkerhet om de är med i SAP eller ej! Fråga "din" fackförening, och begär, om så är fallet, omedelbart utträde ur partiet.

Det här med medlemsskap i LO och SAP har emellertid börjat diskuteras allt flitigare inom sosseleden. Anslutningen till facket (LO) är inte längre så "entusiastisk" och omfattande att facket kan känna sig helt säkra som "arbetarnas självklara representanter", och antalet *aktiva* medlemmar i SAP (liksom SSU) är, alla sosserykten till trots, vikande. Och den utvecklingen kan naturligtvis inte (s)-leden åse stillatigande, eller än mindre lämna utan åtgärd.

Många förslag till "lösningar" har väckts inom SAP, och till Metalls kongress -73 inkom ett förslag som synes ha väckt många sossars gillande. Förslaget gick i korthet ut på *tvångsanslutning* till facket! (Hur det ska bli med "uppslutningen bakom" SAP förtäljer förslaget inget om...)

Hur ska nu det gå till? Ja, ska man tro debatten, som följt efter det att förslaget presenterades, skall det framöver bli obligatoriskt att vara med i ett LO-fack (*bundet* till kollektivavtal), vilken födkrok man än må ha. Vidare; förslaget predikar att arbetsköparna, dvs. varje företag, framöver ska betala in fackavgifterna till respektive förbund i klump. Dvs. fackavgiften får samma "status" som skatten. Den blir avdragen från löningen, vare sig man gillar det eller ej. Tidningen "Fackföreningsfolket" (utgiven av LO) nr 13/14 talar klarspråk: "Allt som ska avsättas till medlemsavgiften, måste i motsvarande grad minska löneutrymmet." Det kan man kalla ord och inga visor!! Vet vi dessutom att SAF "ser positivt på det här förslaget", att fackavgiften haft en fullt jämförbar ökning med inflationen, och att hur mycket som ska avsättas till medlemsavgiften kommer att göras upp i de centrala avtalsförhandlingarna, har vi all anledning att lyfta lite extra på ögonbrynen. För vart är vi på väg? En korporativistisk stat à la Mussolinis fascist-Italien, modell 20-tal, med facket, arbetsköparna och Staten i en "helig pakt"? Tanken svindlar: I en avtalsrörelse framöver, kommer "vår" representant i "vårt" förbunds avtalsråd hem efter "segslitna förhandlingar" i LO-borgen och meddelar:"Bröder! Ett rekordavtal, må jag säga! Vi fick 29%! I generellt lönepåslag 4%, och facket 25% att stärka sitt inflytande med. Och det sammantaget betyder att *vi* stärkt våra positioner!"

Nu är detta lyckligtvis ännu bara en hypotetisk situation, Men får LO, SAP och SAF som de vill, kan den blott om några få år vara en verklighet. Allt prat om "facklig frihet" blir då just prat. Några SAC-are lär knappast få några arbeten (ens tillfälliga), och all opposition mot den "nya fackföreningsrörelsen" kommer med hjälp av "trygghetslagar", kollektivavtal och ett förstärkt ombudsmanna- och bossvälde bekämpas.

Ska vi finna oss i det, kamrater?

Ernst

LÄRDOMAR AV PARISKOMMUNEN

NÄR VI TAR UPP PARISKOMMUNEN 1871 TILL GRANSKNING I ARBETARMAKTS SERIE OM ARBETARRÅDEN, SÅ ÄR DET INTE FÖR ATT DENNA KOMMUN FRAMBRINGADE NÅGRA EGENTLIGA ARBETARRÅD, UTAN DÄRFÖR ATT KOMMUNEN FORMULERADE OCH PRAKTISERADE DE PRINCIPER SOM MÅSTE LIGGA TILL GRUND FÖR VARJE RÅDSORGANISERING (MODERATA SAMLINGSPARTIET HÅLLER SIG MED ETT "ARBETARRÅD", SÅ OCK UNIONISTERNA PÅ NORD-IRLAND. MEN, ÖVERFLÖDIGT ATT PÅPEKA, DET ÄR INTE NAMNET DET HANDLAR OM, UTAN FORMEN, STRUKTUREN, DET KLASSMÄSSIGA INNEHÅLLET).

Men innan vi går in på dessa principer, eller några andra teoretiska lärdomar av Pariskommunen, måste vi ge den historiska bakgrunden.

1870 hade en mer än vanligt rutten och korrumperad regim kastat in Frankrike i krig med Preussen, vilket snabbt utvecklade sig till ett ödesdigert företag för Frankrike. På våren 1871 var katastrofen ett faktum, och man tvingades att kapitulera för preussarna. Under detta korta krig hade emellertid parisarna, och den milis som satts upp till Paris´ försvar (Nationalgardet), utmärkt sig väl och t.o.m. rönt erkänsla för sin envisa motståndsvilja från sina motståndares sida. Någon sådan uppskattning kunde dock knappast den reguljära armén räkna med, trots sina officerssprättar och militaristiska manér. Paris´ dåligt beväpnade och dåligt tränade milis bekräftade den gamla sanningen att stridsmoral inte har med nationalitet utan med inre övertygelse att göra.

Trots kapitulationen besattes aldrig Paris av preussarna, sånär som på en symbolisk ockupation av ett litet hörn av staden. Istället menade man att det var den franska regeringens sak att avväpna det parisiska nationalgardet. Innan detta skett vägrade man underteckna något fredsfördrag med Frankrike. Hellre lät man franskt blod flyta än sitt eget.

Vapnen vänds rätt

Thiers, den franske statschefen, beslöt inleda denna avväpning genom en kupp natten till den 18 mars. Man ämnade lägga beslag på de kanoner som hölls av Nationalgardet på Montmartre, Buttes Chamont och Belleville, kanoner som inköpts för pengar insamlade bland allmänheten under Paris´ belägring och således Nationalgardets egendom. Några "lojala"

bataljoner sändes iväg för detta uppdrag. Efter en mindre skärmytsling med nationalgardistiska vakter erövrades kanonerna. Men tiden gick. Operationen hade planerats illa. Kanonkärrorna anlände inte på utsatt tid för att hämta pjäserna. Antalet åskådare började växa. Kvinnor, barn och åldringar började blanda sig med truppen. Nationalgardet, som sammankallats i all hast, anlände till platsen. Några soldater ur 88:e regementet började samtala med nationalgardisterna. Stämningen mellan soldaterna var allt annat än fientlig. General Lecomte tappade fullständigt fattningen, när han såg kontrollen över läget glida honom ur händerna, och beordrade sina mannar att ge eld mot nationalgardisterna. Men de svarade med att istället ge eld mot honom själv och general Thomas, "slaktaren från 1848". Alla officerares mardröm blev verklighet för dessa bägge generaler.

Thiers beordrade den stående arméns tillbakadragande från Paris. Man företog en brådstörtad och förvirrad reträtt till Versailles, några mil utanför huvudstaden. Merparten av den civila administrationen, inklusive tjänstemännen ansvariga för livsmedelsförsörjningen, posten, belysningen, avloppssystemet, renhållningen och hälsovården lämnar Paris hals över huvud under de närmaste dagarna.

Kommunens vänster lik 1975 års dito

I detta sociala vakuum övertog Nationalgardets Centralkommitté stadens förvaltning och lät utlysa nyval till den 26:e mars. Den kommunförsamling som valdes fick en klar vänsterprägel. Av 90 mandat lyckades de borgerliga inhösta blott 17, och de drog konsekvenserna därav och lämnade Kommunen. "Vänstern" i kommunförsamlingen utgjorde en sällsynt förvirrad skara, och det måste räknas till Pariskommunens främsta förtjänster att den *trots* denna ledning lyckades uträtta så mycket som den gjorde.
En granskning av kommunförsamlingens politiska attityder framkallar genast ett igenkännande leende hos den som är någorlunda förtrogen med "vänstern" utseende år 1975. Hittar vi minsann inte Baader-Meinhoff-ligans politiska urfäder bland blanquisterna, som ville göra revolution i *medveten avskildhet* från massan? Hittar vi inte de hopplöst efterblivna prodhonisterna, som ville *konkurrera ut* kapitalismen genom kreditföreningar och andelsföretag ? Vi skänker dess sentida eftersägare i den syndikalistiska rörelsen och annorstädes en medlidsam tanke. Och hittar vi inte slutligen jakobinerna som i allt vad Kommunen företog sig önskade se en upprepning av 1789 års franska revolution, ur stånd att fatta att det här var fråga om en proletär och inte en borgerlig revolution! Så förunderligt likt våra hemmastalinister, som dagdrömmer om Den Långa Marschen och Yenans bondesovjeter, som i ett land övermoget för socialismen vill upprepa mönster för en statsbyråkratisk bonderevolution! Ibland tror man sannerligen att tiden stått stilla. Inte ens de medlemmar av Första Internationalen, som också blivit invalda i Kommunen, kunde skryta över att *i detta läge* ha förstått den verkliga naturen hos den rörelse de satts

SERIE OM ARBETARRÅDEN Del 6

att representera. Den äran tillfaller Marx och Engels, som först i efterhand kunde peka ut Kommunens verkliga revolutionära förtjänster. Till dessa förtjänster hörde de principer vi nämnde inledningsvis.

Kommunens principer

De skildras av Marx på följande sätt:
"Kommunen bildades av de genom allmän rösträtt valda kommunalråden i de olika distrikten av Paris. De var ansvariga och kunde avsättas när som helst. Deras flertal bestod självfallet av arbetare eller erkända representanter för arbetarklassen. Kommunen skulle inte vara

korporation, verkställande och lagstiftande på samma gång. Polisen, som dittills varit statsregeringens verktyg, berövades alla sina politiska funktioner och förvandlades till Kommunens ansvariga verktyg och dess medlemmar kunde när som helst avsättas. Likaså tjänstemännen i alla andra förvaltningsgrenar. Räknat från Kommunens medlemmar och nedåt måste de offentliga tjänsterna uträttas för *arbetarlön*"
(Karl Marx; Pariskommunen).
Alltså:

1. Personer i ansvarig ställning (inklusive tjänstemän) utsågs genom *val* och var *närsomhelst avsättbara* av den församling som valt dem.
2. Dessa ansvariga kunde inte heller påräkna några extraprivilegier för sitt jobb- det var m.a.o. ingen intressant yrkesbana för karriärister och strebertyper av alla slag. Värdet i detta ligger inte så mycket i att man sparade in lite stålar på en sådan ordning, som däri att man förhindrade en viss sorts människor- byråkratämnena- att söka sig till dessa tjänster. Byråkratämnenas mentalitet är aldrig sådan att de osjälviskt tjänar proletariatets intressen.
3. Den tredje principen, att alla församlingar skulle vara "arbetande korporationer", förefaller måhända inte lika självklar vid ett första betraktande. Men den måste, för att kunna förstås, ses i perspektivet av att uppdelningen i en "verkställande" och en "lagstiftande makt" (och ibland även en tredje; en "dömande makt") är en typiskt borgerlig parlamentarisk mystifiering, ett uttryck för den liberala sk. maktfördelningsläran. "Maktfördelningsläran" tjänar, bland en massa annat, syftet att skydda innehavarna av vissa tjänster (särskilt inom den "verkställande" och den "dömande makten") från att bli granskade och eventuellt förkastade vid ett mer eller mindre demokratiskt valförfarande. På så sätt garanteras en bättre stabilitet för den kapitalistiska statsapparaten (även om ett politiskt jordskred skulle resultera i ett utbyte av hela den "lagstiftande makten", dvs. parlamentet, så sitter ändå de gamla uvarna i domarkåren,ämbetsverkens mörka gömslen och inom polis och militär tryggt kvar). Och samtidigt garanteras en viss självständighet för statsapparaten, *även* gentemot den klass, borgarklassen, man i praktiken företräder. Denna relativa självständighet är nödvändig pga. vissa inneboende drag i själva det kapitalis-

brukar kallas för "marknadens anarki".

Parlamentarismen och "maktfördelningsläran" är mao typiskt kapitalistiska företeelser. Behovet av att hålla en viss *distans* mellan statsapparaten och den klass den tjänar bortfaller under socialismen, där statsapparaten *måste vara proletariatets direkta och i varje ögonblick kontrollerbara redskap*. Varje stävan mot att upprätta en sådan "maktfördelning" mellan olika instanser under proletariatets diktatur måste betraktas som i bästa fall en oförmåga att frigöra sig från borgerligt-liberala mallar, i värsta fall som ett maskerat försök att återinföra strukturer som skulle kunna bana väg för ett nytt privilegiesamhälle.

Dessa tre principer bildar tillsammans ett visst demokratiskt system, *delegatsystemet*, som måste ses som lika grundläggande för den proletära demokratin och socialismen som någonsin parlamentarismen (*representationssystemet*) för den borgerliga demokratin och kapitalismen. (1)

Socialism?

Men dessa principer härför sig bara till den *politiska* nivån, till statsformen. Engels hade rätt när han karaktäriserade Kommunen som ett exempel på proletariatets diktatur, men den kunde för den skull inte anses som ett *socialistiskt* samhälle. Det märker vi när vi granskar de förhållandevis begränsade resultat som uppnåddes i försöken att omforma *ekonomin* i socialistisk riktning. Statsbanken i Paris ställdes aldrig under Kommunens fullständiga kontroll; industrier och verkstäder socialiserades bara i de fall ägarna flytt till Versailles, och arbetarförvaltningen inskränkte sig till de socialiserade företagen via producentkooperationer, men någon *enhetlig planekonomi för hela produktionen* upprättades aldrig.

Kommunen höjer sig över monarkierna och över den borgerliga republiken.

Politiskt var således Kommunen mycket avancerad, i högre grad än någon av de nu existerande sk. socialistiska staterna, och även ideologiskt, genom sin internationalism, anti-kyrklighet och anti-chauvinism. Men inom den samhällssfär som utgör *grunden* för varje klassmakt, *ekonomin*, hann aldrig Kommunen så långt. Man kan *inte* tala om en socialiserad ekonomi i Pariskommunen.

Övergångssamhälle

Vad för slags samhälle var då Kommunen? Det finns, så vitt vi kan se, bara ett ord som duger här, nämligen *övergångssamhälle*. Denna term har cirkulerat flitigt i debatten under senare år, med den allmänna betydelsen av ett samhälle som befinner sig i en övergångsfas mellan två produktionssätt, tex. mellan kapitalism och socialism. Som vi ser det är ett övergångssamhälle ett samhälle där en uppåtstigande klass - tex. arbetarklassen - gripit den politiska makten, statsmakten, *innan* den ännu fullständigt erövrat den ekonomiska makten. I fortsättningen utnyttjas staten som ett redskap för att krossa sina klassmotståndare och erövra den

"Pariskommunen, som anser att den kejserliga kolonnen på Place Vendome är ett monument av barbari, en symbol för brutalt våld.....skall förstöras."

totala samhällsmakten, dvs. makten över ekonomin. MEN: Detta förutsätter, för proletariatets vidkommande, att man först krossar *sin egen* statsapparat. En proletär statsapparat måste byggas med utgångspunkt från de tre principer vi nämnt. Den måste alltså *direkt avspegla och uttrycka proletariatets vilja genom delegatsystemet*. Det är detta som gör det fruktbart att betrakta Pariskommunen som ett övergångssamhälle till socialismen. Denna syn utdömer samtidigt alla analyser enligt vilka en (byråkratisk) planekonomi utanför proletär kontroll, eller påstådda försök till arbetsdelningens avskaffande, skulle vara gångbara kriterier på socialistiska övergångssamhällen.

Det är en fullständigt steril sysselsättning att utnämna den ena eller andra företeelsen till ett "socialistiskt element" eller "socialistisk produktivkraft"(!) av det enda skälet att man vet att den förekommer i socialistiska samhällen, när detta "element" kanske är utmärkande för både två eller rentav tre helt skilda produktionssätt. Det finns bara ett sätt att fastslå huruvida ett samhälle är ett övergångssamhälle eller ej, och det är att studera det i termer av *maktrelationer mellan olika klasser*. Så länge som arbetarklassen endast kan agera på den historiska arenan *som klass, som subjekt*, via organisationer uppbyggda enligt Pariskommunens principer, kan inget samhälle i världen utmålas som ett övergångssamhälle till socialismen där inga klassorganisationer av det slaget ens existerar. Pariskommunens statsapparat var en verklig proletariatets klassorganisering; ryska CK och kinesiska politbyrån är det definitivt *inte*.

"Lärdomar av Pariskommunen" löd artikelrubriken. Och hur proletariatets diktatur måste gestalta sig, det är den ojämförligt viktigaste lärdomen vi kan göra av Kommunen. Men sedan vi konstaterat detta, har vi ändå mycket värdefulla erfarenheter kvar från dessa drygt två månader år 1871. Det är inte nödvändigtvis de mest omfattande revolutionerna eller revolutionsförsöken som ger de rikaste erfarenheterna, lika lite som de blodigaste revolutionerna behöver leda till de största förändringarna.

Vandalisering?

När man studerar Kommunen, slås man av kommunardernas förkärlek för vad den stalinistiske historikern Talès betecknade som "symboliska akter" (och naturligtvis inte underlät att göra narr av). Till dessa "symboliska akter" hörde nedrivandet av Vendome-kolonnen, som Marx betecknade som "en kolossalsymbol för den krigiska äran", och förstörandet av det försoningskapell som upprests över Ludvig XVI:s avrättning under franska revolutionen. Historien om hur några arbetare, som under någon av Kommunens sista dagar försökte bränna ner Notre Dame men blev hindrade av en bataljon beväpnade konstnärer från Kommunen, är rik på betydelse. Med vilken rätt försvarade dessa, som de inbillade sig, "progressiva" konstnärer en katedral i namn av eviga "estetiska värden", då de andra strävade efter ett sätt att uttrycka sig, att genom denna förströelse ge uttryck för sitt totala förakt för ett samhälle som aldrig givit dem något utom prästernas försäkringar om att allt skulle ordna sig i ett kommande liv? Frågan är inte oberättigad. Kommunens "modernistiska" konstnärer undanröjde i själva verket de som i denna stund sökte tolka Kommunens tveksamma poesi.

Vad Talès inte begripit, och knappast heller någon intellektuell före en del moderna språkforskare, är den fundamentala skillnaden i uttryckssätt mellan dem som har ordet i sin makt och de som inte har det, men likväl känner behovet av att kanalisera sina känslor. Dessa Paris´arbetare, hantverkare, gesäller och andra obestämbara kategorier av "småfolk" tänkte sig inte tillvaron - i alla fall inte deras egen - i termer av abstrakta begrepp, utan i termer av handlingar. Nio av tio arbetare gör så än idag. deras språk är aktionens.

Handlingens språk

Det står varje "intellektuell revolutionär" fritt att beklaga att detta "småfolk" väljer att uttrycka sina känslor i handlingar som går ut över monument och byggnader som kan vara av intresse för arkitekturstuderande, eller som skulle kunna användas i andra syften än de ursprungligen avsedda. Men det är en helt annan sak att ställa sig totalt oförstående inför sådana fenomen och försvara dessa stenhögar med vapenmakt mot "vandaler" och "huliganer". "Intellektuella revolutionärer" visar ofta förvånansvärd respekt för borgarklassens och kyrkans kvarlämnade spår i det sociala rummet (och annorstädes också). Det skulle inte skada med lite mer respekt för försöken hos proletärer som *berövats språket* att återvinna det, och därmed en nv identitet.

Detta fenomen, *handlingens språk*, har Pariskommunen gjort uppmärksamt för senare tiders revolutionärer. Att sanningen inte alltid uttrycks i deklarationer och resolutioner (Leve den socialistiska världsrevolutionen!), utan också i handlingar; att en revolutionär massrörelses medvetenhetsnivå kan analyseras *inte bara* utifrån de "uttalanden" och "analyser" denna rörelse presterat, utan också utifrån de "symboliska" uttrycken; Detta är något vi måste vara starkt medvetna om när vi griper oss an med att utvärdera den ena eller andra sociala rörelsen.

Vem står för våldet?

Den tredja och sista lärdomen av Pariskommunen vi här tar upp är egentligen inte särskilt speciell för Kommunen. Det är den mest allmängiltiga slutsats man överhuvudtaget kan dra av alla kända revolutioner: reaktionen är alltid revolutionen "överlägsen" i fråga om brutalitet, nedrighet och förtal. För morden på generalerna Thomas och Lecomte och några andra arbetarbödlar fick parisproletariatet plikta med 20 000 liv när "rättvisan", "lagen" och "ordningen" åter ryckte in i Paris i Versaillestruppernas skepnad.

Vi kan aldrig få tillbaka dessa 20 000 kämpar, men vi kan utplåna minnet - eller åtminstone försona oss med det - den gång vi får tillfälle att skriva borgarpackets dödsruna.

Marat

NOT: (1) En fjärde princip är den om avskaffandet av den stående armén, och dess ersättning med milis: "Paris kunde göra motstånd blott därför att de till följd av belägringen blivit kvitt armén, i vars ställe det satt ett huvudsakligen av arbetare bestående nationalgarde. Detta faktum gällde det nu att förvandla till institution. Kommunens första dekret gick därför ut på att avskaffa den stående hären och ersätta den med det beväpnade folket." (Karl Marx).

Denna princip är dock inte av samma typ som de tre andra och därför tar vi inte upp den mer i detta sammanhang, även om den är lika oavvislig som de andra.

Barrikad på Rue de la Chapelle, där besättningen står redo för att försvara Kommunens ideal.

Köp gamla årgångar av ARBETARMAKT

ÅRG. 1/1972 4 ENHETER, 7 NUMMER.	5:- INKL. PORTO
ÅRG. 2/1973 5 ENHETER, 7 NUMMER	6:- INKL. PORTO
ÅRG. 3/1974 6 ENHETER, 8 NUMMER	7:- INKL. PORTO

BESTÄLL ÖVER POSTGIRO: 20 75 76 - 0.

SOVJET: .....SOCIALISM? .....KAPITALISM?

Artikeln nedan är hämtad ur den danska tidningen "Politisk Revy" nr 264 -75, skriven av Birger Linde.

Vi har tagit med den därför att den ger en enkel förklaring till det statsbyråkratiska produktionssättets uppkomst i Sovjet, hur den statsbyråkratiska klassen upprätthåller sin diktatur över arbetare och bönder. Den innehåller också en kritik av den maoistiska teorin om Sovjet som en "statskapitalistisk" stat. Vi betonar att artikeln är kortfattad, och därför inte kan ge svar på alla frågor, innehålla fullständiga förklaringsmodeller. Den bör istället ses som just en kortfattad introduktion till teorin om det statsbyråkratiska produktionssättet.

Den är också ett exempel på hur idéer liknande FAM:S om karaktären av de s k socialistiska staterna existerar utanför vår lilla krets, samt att liknande teorier börjar framträda mer och mer inom den marxistiska rörelsen runt om i världen.

Vi vill dock påpeka en sak i artikeln, om vilken vi har en annan uppfattning. Det är Lindes påstående att det existerar en *varuproduktion* i Sovjet. Vi menar att det i huvudsak *inte* gör det. För att fatta oss kort: En vara är en *produkt* som säljs/byts på en *marknad* till ett *pris* motsvarande i genomsnitt *produktens bytesvärde*. Produktens bytesvärde bestäms av den samhälleligt nödvändiga arbetstid i genomsnitt som åtgår för att tillverka produkten.

I de statsbyråkratiska länderna bestäms priserna på de allra flesta produkterna centralt, och priserna/värdet motsvarar inte nödvändigtvis den arbetstid som åtgått för att framställa dem. M.a.o. när man handlar saker i t. ex. Sovjet, byter man inte utfört arbete. D.v.s. de köp som sker, sker inte via en marknad. Produkternas pris, och penningsystemet, samt den s k "marknaden" är "ingenting annat än medel för produkternas bokföring" (1) inom planekonomins fördelningssystem. Att priserna ändå ligger i närheten av produkternas värde (en bil blir inte hur billig som helst) beror på att om det skulle avvika alltför mycket, skulle en svart marknad uppstå, trots stränga straff. Att priserna ligger i närheten av produktens värde beror således inte på att det existerar en marknad, utan på att det *annars* skulle uppstå en marknad och produkterna bli varor.

(1) Citerat ur J. Kuron & K. Modzelewski: "Brev till polska arbetarpartiet", Partisan 1969, en av de bästa, för att inte säga den *enda*, genomgången av det statsbyråkratiska produktionssättets politiska ekonomi. Rekommenderas varmt, trots det opportunistiska, trotskistiska förordet.

Det var den gradvist skärpta motsättningen mellan bolsjevikpartiet och statsmakten på den ena sidan och arbetar- och bondemassorna på den andra, som med obönhörlig logik drev den ryska revolutionen in i en återvändsgränd.

Orsakerna till motsättningen låg till stor del redan gömda i de historiska förutsättningarna för oktoberrevolutionen. Ryssland var 1917 ett efterblivet, halvfeodalt jordbrukssamhälle med en dåligt utvecklad produktionsapparat och utan en stark arbetarklass.

Arbetarklassen, som f.ö. var koncentrerad till Petrograd, Moskva och enstaka andra städer med kapitalistisk storindustri, var i sin helhet långt ifrån genomsyrad av en proletärt-socialistisk inställning. Bolsjevikpartiet, som var den ledande kraften vid arbetarklassens maktövertagande, räknade ännu i februari 1917 bara 20 - 25 000 medlemmar - en minoritet av arbetarklassen, och en droppe i det över 100 miljoner stora ryska folkhavet.

Oktoberrevolutionens starkaste drivkrafter utgjordes av böndernas vrede över godsägarnas utsugning, och den samlade arbetar- och bondebefolkningens missnöje med tsarens imperialistiska krigspolitik, som för befolkningen innebar oerhörda försakelser och lidanden.

Historiskt bestämd motsättning mellan bolsjevikpartiet och befolkningen

Bröd, *jord* och *fred* - det var de förhoppningar de ryska folkmassorna knöt till bolsjevikernas maktövertagande i oktober 1917. Men *fred* fick man inte, eftersom det strax efter fredsslutet med tyskarna i februari 1918 utbröt ett blodigt inbördeskrig, som först mer än två år senare slutade med kontrarevolutionens nederlag. *Bröd* fick man inte, eftersom inbördeskriget medförde ännu mera lidande och försakelse - framför allt stadsbefolkningen levde under tid på gränsen till hungersnöd. *Jord* erhöll bönderna vid exproprieringen av godsägarjorden; men den förvandlade dem endast från rabiata samhällsomstörtare till rabiata privategendomsbesittare, som snabbt blev motståndare till bolsjevikstyret och socialistiska produktionsförhållanden.

Revolutionens ledning, bolsjevikpartiet, var således av de historiska omständigheterna dömt att hamna i motsättning till det stora flertalet av den ryska befolkningen. Bolsjevikernas politik gentemot arbetarklassen har dock rymt inslag av sådan karaktär att de aktivt bidragit till att skapa distans mellan parti och klass, mellan proletär statsmakt och proletariat; t ex en alltför stor beredvillighet att fortsätta med kapitalistiska metoder för disciplin och ledning i produktionen (ett felsteg som Lenin i hög grad bär ansvaret för).

NEP - en eftergift

Omedelbart efter inbördeskrigets slut stod det klart, att revolutionen var fången i en ond cirkel. De förtvivlade landsvillkoren skapade misstro mot det revolutionära ledarskapet. För att överhuvudtaget kunna kvarstå vid makten och för att i någon mån få landet på fötter ekonomiskt, måste bolsjevikerna göra eftergifter till bönderna genom att införa NEP-politiken (Ny Ekonomisk Politik, införd 1921). Den tillät bönderna att producera och sälja sina jordbruksvaror på den fria marknaden nästan utan några restriktioner från statens sida. Det ledde till ett uppsving i lantbruksproduktionen; men samtidigt uppstod ett skikt av välbärgade storbönder och handelsmän, *kulakerna*, som innehade den verkliga politiska och ekonomiska makten i byarna och som var fientligt inställda till det revolutionära styret. Dessutom använde sig bolsjevikerna av alltfler tvångsmedel gentemot arbetarna för att få igång industriproduktionen igen. Det skapade ökad motvilja, vilket i in tur framkallade ökat förtryck.

Stalins lösning

Mot slutet av 1920-talet var Stalin enväldig inom bolsjevikpartiet. Vid den tidpunkten var socialistiska lösningar på sovjetsamhällets ekonomiska och politiska problem inte längre möjliga. Bönderna hade råkat i öppen konflikt med regimen och motsatte sig t ex att leverera kornöverskottet till statligt fastställda priser. Samtidigt var ett stort överskott av matvaror förutsättningen för att kunna livnära stadsbefolkningen och påbörja det industriella uppbygget.

Stalins lösning bestod i en tvångssammanslagning av böndernas jord till kollektivjordbruk, som i praktiken blev statsstyrda av lokala partifunktionärer. På liknande sätt reorganiserades hela produktionen, som underställdes en stram centralplanering (femårsplaner etc.). Med hjälp av brutalt tvång och hemlig polis höll statsmakten den arbetande befolkningens levnadsstandard på en låg nivå och dess arbetsinsats på en hög nivå. Därigenom säkrades ett värdeöverskott som enligt en central investeringsplan användes till industrins uppbygge, framför allt den tunga industrin (bl a med tanke på militär upprustning).

Efter detta mönster genomlöpte Sovjetunionen på 1930-talet en fantastisk ekonomisk utveckling med rekordhöga investeringar.

Socialism var det inte

Detta var förvisso en revolution, men inte i socialistisk riktning. Det var inte ett steg på vägen mot de fritt associerade producenternas kollektiva planering av produktion och samhällsliv på grundval av medveten solidaritet med de gemensamma samhällsintressena. Det var inte fråga om en frigörelse av arbetarklassens skapande produktiva förmåga eller början till en nedbrytning av skillnaden mellan kroppsligt och andligt arbete. Det var inte början till statens avskaffande.

Tvärtom, Samhället förvandlades till ett stort hierarkiskt uppbyggt statsmaskineri. Det var det mest omfattande förtryck och omyndigförklarande av arbetarklassen, som ägt rum i något land. Som ersättning för producenternas eget medvetna engagemang i arbetsprocessen växte det fram en jättelik byråkrati, som förgrenade sig från centraladministrationen och partiapparaten till de enskilda produktionsställena. Alla beslut av betydelse träffas av människor, som inte deltar direkt i produktionen, och byråkraternas funktion är lika mycket att kontrollera producenterna som att ta ställning till sakfrågor.

Kapitalism var det heller inte

Någon större likhet med ett kapitalistiskt system har Stalins statsbyråkratiskt organiserade samhälle heller inte. Snarare kan man påstå, att det var Stalin och den centrala politiska byråkrati han ledde, som slutgiltigt avskaffade kapitalismen i Ryssland. Medan det i ett kapitalistiskt land till stor del är blint verkande marknadsmekanismer, som reglerar produktionen, säkrar utsugningen av producenterna, reglerar investeringstakten etc, så är det i Sovjet centrala beslutsinstanser som fungerar som samhällsregulator.

Trots allt är det fortfarande varuproduktion i Sovjet, men varorna säljs till centralt fastställda "politiska" priser. Varupriser och pengar är medel i den statliga regleringen av produktion och konsumtion, och inte ett mellanled i förverkligandet av kapitalets rörelselagar. Därför förekommer det heller inte ekonomiska kriser av kapitalistisk typ i Sovjets ekonomi. Inflation har hittills inte spelat någon roll,

och arbetslöshet har man inte känt av sedan början på 30-talet. Någon egentlig arbetsmarknad existerar inte - under en lång period var det t o m i lag förbjudet att byta sin arbetsplats mot en annan.

Det sker en höggradig utsugning av den ryske arbetarens arbetskraft, och producenterna behandlas på många sätt som blott och bart bihang till produktionsmedlen utan något inflytande på dom egna existensvillkoren. Men utifrån dessa analogier kan man inte dra slutsatsen, att vi har att göra med ett samhällssystem, som i sina grunddrag är identiskt med det kapitalistiska. Kapitalismen och dess lagar - värdelag, mervärdestillägnelse, kapitalackumulation, profitkvotens fallande tendens etc - grundar sig på konkurrens mellan enskilda kapital, och det finns inte i Sovjetunionen.

Det är också fel att hävda att Sovjet konkurrerar på världsmarknaden med de kapitalistiska storkoncernerna, ef-

Stalin signerar sina böcker till två hängivna beundrarinnor på Oktoberbokhandeln.

tersom landet är självförsörjande beträffande råvaror, arbetskraft och produktionsinstrument - handeln med den kapitalistiska världen har aldrig utgjort mer än en bråkdel av den totala produktionen. Och USSR:s ekonomiska "mirakel" under 30-talet skedde i en period av djup kris för hela den kapitalistiska världen. Man kan knappast finna något bättre bevis för att den ekonomiska utvecklingen i USSR ägde rum nästan helt oberoende av den kapitalistiska världsmarkandens konjunkturer.

Det ekonomiska uppsvinget i Sovjet var följaktligen ingen blind kapitalistisk ackumulationsprocess, men ett led i en rationell kalkyl från det centrala politiska byråkratins sida. De härskande grupperna i stat och parti var klara över den tvingade nödvändigheten att få igång en ekonomisk uppbyggnadsprocess. Om inte av andra skäl, så för att själva bli kvar vid makten. Detta krävde ett militärt tryggande av Sovjetsystemet mot angrepp utifrån. Det nödvändiggjorde också att man på längre sikt skapade förutsättningarna för bättre levnadsvillkor. Medlet var en forcerad, men noga planerad ackumulationsprocess med huvudvikten lagd på den tunga industrin. Ser man detta som ett bevis på Sovjetunionens *statskapitalistiska* karaktär, så bortser man från alla de specifikt *icke*kapitalistiska dragen i denna ackumulationsprocess.

Den riktning som samhällsutvecklingen tog, har självfallet också sin förklaring i att makthavarna inom parti- och statsapparat inte längre handlade utifrån proletära-socialistiska målsättningar. Den politiska målsättning som föresvävade de ryska Stalinanhängarna, föreföll (utöver deras intresse att hålla sig kvar vid makten och privilegierna) att vara en form av *statligt organiserat idealsamhälle*, där statsmakten genom rationell ledning av samhället sörjer för goda materiella levnadsvillkor, men att det också är avskaffandet av omyndigförklarande och privategoism genom producenternas gemensamma skapande av samhällslivet.

Senare föreställningar om de"socialistiska"ländernas "fredliga tävlan" med kapitalismen för att utkonkurrera den ligger i förlängningen av denna statsbyråkratiska idealmodell. Över huvud taget bör de drag i Sovjetsamhället, som idag förefaller kapitalistiska (exempelvis kapitalimport, imperialistisk utrikespolitik) förstås mot bakgrund av vilka makthavarna i USSR är, och vilka politiska mål de har. Att se världsmarknadsrelationer som orsak till de inre förhållanden är att vända på orsak och verkan.

Det statsbyråkratiska samhällets inneboende konflikter

Sovjetsamhället är lika dominerat av *privata särintressen* som de kapitalistiska västländerna. Privategoismen är så att säga *kapitalismens subjektiva sida*. Den överlevde Oktoberrevolutionen och hämtade ny näring i det statsbyråkratiska system som reste sig på revolutionens rester. Så gott som alla konflikter och svårigheter de sovjetiska makthavarna haft att bekämpa, hänger på ett eller annat sätt samman med det otillräckliga övervinnandet av privategoismen.

Sedan tvångskollektiviseringen 1929 har det på grund av producenternas passiva motstånd varit omöjligt att göra det sovjetiska lantbruket särskilt produktivt.

Den statliga organiseringen av produktionen och samhällslivet har varit osmidigt och ineffektivt, eftersom byråkraterna konstant försökt tillvälla sig privilegier utan att vara särskilt lojala med systemets intressen. Korruption och nepotism (s k "svågerpolitik" - gynnande av släktingar och vänner) har blomstrat. Nödvändigheten att kontrollera kontrollörerna har bara fört till ytterligare byråkratisering.

Endast piskan över nacken på den sovjetiska arbetarklassen har fått den att arbeta i ett uppskruvat tempo. Eftersom ingen känner sig ansvarig för produktionen som helhet, sker ett enormt spill av material.

Denna bild är verkligt intressant. I mitten ser vi kommissarien för kommunikationsväsendet Lazar Kaganovitj, som var Stalins svärfar. Han får illustrera den "svågerpolitik" som var allmän under Stalin. Till vänster om honom finns ingen mindre än Stachanov, som gav namn åt en hel rörelse. Den gick ut på att s.k. "mönsterarbetare" drev upp arbetstakten till astronomiska höjder. Detta premierades naturligtvis. Till höger ser vi en annan stachanovit, Peter Krivinos.

Flitiga kollektivbönder låter sig inte störas av propagandabrigaden.

Nya tendenser under efterkrigstiden

Efter den hårda perioden under Stalins ledning, blev det alltmera klart att det inte i längden var möjligt att hålla samman systemet med rent fysiska tvångsmedel. Eftersom det inte fanns någon kollektivsolidarisk inställning att bygga på, var makthavarnas enda alternativ till det fysiska tvånget att införa "borgerliga incitament", dvs olika former av privategoistiska belöningar, som kunde motivera arbetarna att göra en insats i systemets intresse.

På många fabriker infördes bonus-och ackordsystem, så att arbetarnas lön blev beroende av arbetsinsatsen. Ännu viktigare var tendensen att ge de enskilda företagen större självstyre med hänsyn till råvaruinköp, avlöning och arbetsförhållanden, investeringar etc. Genom att göra direktörernas löner beroende av företagets överskott, har man på allvar kunnat göra dem intresserade av produktionens effektivisering.

Denna typ av reformer, som framför allt genomförts efter 1965, har inneburit ett närmande till kapitalistiska produktionsmetoder och kapitalistisk marknadsekonomi. Sovjetsamhället är dock alltjämt till sina grunddrag präglat av den statsbyråkratiska samhällsordningen med centralstyrning av produktionen, som byggdes upp på 30-talet. Men de inre konflikterna i detta system har nu nått en punkt, som kan leda till ett faktiskt återvändande till en kapitalistisk samhällsekonomi med kriser, inflation, arbetslöshet och hela skiten. De kommande åren utvisar om det är i denna riktning Sovjetunionen kommer att utvecklas.

Vem tror du Stalin röstar på ?

LITTERATUR: Antonio Carlo: *Politische und ökonomische Struktur der UdSSR (1917-75)* (Wagenbach 1972)

Översättning från danskan, UE.

PRENUMERERA!
pg 381300-3
12 nr för 30:-

Forts. från sid. 2

riktigt klara med denna del av analysen av det statsbyråkratiska produktionssättet. Men kort kan sägas:

Efter världens uppdelning mellan de imperialistiska staterna, fanns ingen möjlighet för den nationella borgarklassen, eller de högre mellanskikten(intellektuella, statsfunktionärer, militärer etc) i de koloniala länderna att öka sitt inflytande, utan att befria sig från det koloniala förtrycket och den inhemska compradorbourgeosin (borgare avhängiga den imperialistiska makten). Eftersom världen är helt uppdelad mellan imperialistiska och koloniala kapitalistiska stater, innebar en sådan frigörelse att *om* landet skulle vara ett kapitalistiskt land, så måste det också bli antingen en imperialistisk stat, eller att helt bryta banden med den kapitalistiska världen och upprätta en egen ekonomi. Denna egna ekonomi måste bli en planekonomi, dvs att staten tar hand om all produktion och distribution för att bryta det kapitalistiska byråkratins sida. De härskande grupperna i stat och parti var klara över den tvingade nödvändigheten att få igång en ekonomisk uppbyggnadsprocess. Om inte av andra skäl, så för att själva bli kvar vid makten. Detta krävde ett militärt tryggande av Sovjetsystemet mot angrepp utifrån. Det nödvändiggjorde också att man på längre sikt skapade förutsättningarna för bättre levnadsvillkor. Medlet var en forcerad, men noga planerad ackumulationsprocess med huvudvikten lagd på den tunga industrin. Ser man detta som ett bevis på Sovjetunionens *statskapitalistiska* karaktär, så bortser man från alla de specifikt *icke*kapitalistiska dragen i denna ackumulationsprocess.

Den riktning som samhällsutvecklingen tog, har självfallet också sin förklaring i att makthavarna inom parti- och statsapparat inte längre handlade utifrån proletära-socialistiska målsättningar. Den politiska målsättning som föresvävade de ryska Stalinanhängarna, föreföll (utöver deras intresse att hålla sig kvar vid makten och privilegierna) att vara en form av *statligt organiserat idealsamhälle*, där statsmakten genom rationell ledning av samhället sörjer för goda materiella levnadsvillkor, men att det också är avskaffandet av omyndigförklarande och privategoism genom producenternas gemensamma skapande av samhällslivet.

Senare föreställningar om de"socialistiska"ländernas "fredliga tävlan" med kapitalismen för att utkonkurrera den ligger i förlängningen av denna statsbyråkratiska idealmodell. Över huvud taget bör de drag i Sovjetsamhället, som idag förefaller kapitalistiska (exempelvis kapitalimport, imperialistisk utrikespolitik) förstås mot bakgrund av vilka makthavarna i USSR är, och vilka politiska mål de har. Att se världsmarknadsrelationer som orsak till de inre förhållanden är att vända på orsak och verkan.

för socialismen grundläggande förutsättningarna inte finns för handen: En utvecklad industri och därmed en kvantitativt stor och socialistiskt medveten arbetarklass finns inte. Produktivkrafternas utveckling har inte nått tillräckligt långt för att möjliggöra en socialistisk utveckling, varken i Paris 1871, Ryssland 1917, Kina 1949 eller Vietnam -45, -56 eller 1975.

PRR, FNL, Folkets Revolutionära Parti, Vietnams Arbetarparti, GRUNK, FUNK osv är uttryck för de högre mellanskiktens strävan till ökat inflytande över samhället. I *Aftonbladet* den 6/4 redogörs för ledarna för GRUNK, FNL och PRR och deras bakgrund: ek. doktor, pol. doktor, prins, ek. doktor, ingenjör, läkare, student, fil. lic., arkitekt, läkare, lärare, munk, den koloniala är det som de övre mellanskikten gör sig av med den nationella bourgeosin, och etablerar sig som härskande klass.

Varför då inte en socialistisk utveckling istället? Helt enkelt därför att de

son. Representanter för proletariatet ?

En alternativ utveckling till den statsbyråkratiska är en statskapitalistisk riktning, som t ex Algeriet, Egypten och andra länder. Detta skulle innebära en strängt kontrollerad kapitalism, där kapital erhålles från olika imperialistiska eller statsbyråkratiska stater - men där man spelar ut de olika intressenterna mot varandra och ingen tillåts dominera. Denna utveckling är dock inte trolig för södra Vietnams eller Kambodjas del, på grund av det stora inflytandet från det statsbyråkratiska Nordvietnam, samt närheten till Kina.

(2) Att principen om att solidaritetsrörelsen i Sverige måste ha samma analys som befrielserörelserna, att denna princip inte används annat än när dett gynnar SKP:s egna syften visar sig också i debatten kring DFFG:s sovjetkritik. På vilket sätt gynnar det FNL att DFFG kritiserar Sovjet? Just det - negativt, bl a skulle VPK:are inte kunna vara med i DFFG. Och FNL-grupperna har mycket rik-

tilltänkta ställningstagande. (Bekräftat av Ulf Mårtensson i AB)

(3) Om det inte är bekant, så utgår SKP från idén att huvudmotsättningen in det svenska folket går mellan folket och monpolkapitalet. Dvs: det gäller att ena arbetarklassen, småborgarklassen, samtl ga mellanskikt, små-, mellan- och storkapitalister mot monopolkapitalet, dvs ungefär de "15 familjerna".

Det vansinniga i denna politik torde framgå klart av ovanstående uppräkning, att någon ytterligare argumentering mot den inte behövs, åtminstone inte just nu

Alternativet till denna syn på huvudmo sättningen, dvs den korrekta, är den gam traditionella kommunistiska: Arbetarklas kontra borgarklass. Genom att utarbeta en stark proletär politik och organisering, kan man få kvarvarande småborgare och mellanskikt att ställa sig på arbetarklassens sida mot borgarklassen.
Det viktiga i dagens Sverige är inte att utarbeta en frontpolitik, utan att utarbeta en arbetarklasspolitik, utifrån vil ken man senare kan utforma en proletär

Varför får inte jag sjunga när Family Four ?

eller

INGENTING BLIR BÄTTRE AV SIG SJÄLV

HEMMA HOS

HELA HUSET SKAKAR

AV OCH MED

HELA HUSET SKAKAR

Hela Huset Skakar är en socialistiskt strävande musikgrupp från Huddinge. Vi avskyr det kapitalistiska samhället och de verkningar det har på människorna.

Nuvarande Hela Huset Skakar är en fortsättning på ett lägenhetsband från Bjuv, och därifrån hade vi texter att börja med. Som idé häruppe föddes vi på Huddinge Musikfronts tälthelg på Nåttarö, pingsten -74, där vi doakadoade "Shake, rattle and roll" på en strand i solnedgången. Efter diverse jammande slog vi oss ihop för att spela musik och texter vi kände för.

Namnet Hela Huset Skakar syftar inte bara på läget i lokalen vi spelar i. Utan man kan se samhället som ett enda stort hus. Och som det ser ut ska det djävlar i oss skakas !

Om vi ska berätta vilka vi själva är, så är det: på bas,the one and only "Randi Filt" eller Myran,målarlärling,17, och vår store fixare. Håkan,trummor,19,f.n. värnpliktig. Spelade förut stenkrossmusik i "Spy På Golvet" tillsammans med "Little" Richard, lika mycket 19 han. Han jobbar som kocklärling han, och spelar gitarr.

Det gör också "Big" Nisse,15,grundskolestud.Dessutom spelar han i Gubbängens Balalaikor och fifflar med både bas och flöjt. Sjunger gör vi nästan allihop, men mest Marke,21,f.n. arbetslös, som dessutom envisas med att spela gitarr och skriva en massa låtar. Den nyaste knölen är Magnus, 18,bokbinderiarbetare, som tutar i en sån där trumpet.

Våra intressen är : mysiga hemmakvällar, naturpromenader, Dej, etc etc etc.

OK. Nu skippar vi idolpresentationen. Det finns ju annat att snacka om än oss själva.

Vadå ? Jo, vi tänkte börja med den, för det här samhället, nödvändiga slemmiga parfymerade avföring som vi vill kalla för

ELITKULTUREN

Grunden för alla samhällen är arbetet. Det är det som skapar förutsättningar för ett mänskligt (eller omänskligt) samhälle. I vårat samhälle är det olika klasser som *utför* arbetet och som *bestämmer* över dess fördelning, innehåll och resultat.Detta präglar alla människor och alla relationer mellan människor.

För att kapitalisterna - dvs dom som bestämmer över arbetet och arbetarna - ska sitta kvar krävs att dom flesta *accepterar* att dom sitter kvar. Detta gör dom flesta därför att vi från våra första levnadsår uppfostrats att lyda, och att acceptera att andra bestämmer över oss och på olika sätt trycker ner oss. Detta går så djupt att vi lär oss att förtrycka oss själva och våra känslor. Vilket gör livet till en pina genom att man blir blyg och hämmad.

Jag känner mig så taskig,
vill så gärna känna dig
Vill så gärna prata,
men vad fan ska jag prata om ?
Vi sitter här och glor på varann
och hela kroppen är fylld av öl

Ur *Ännu en blues,långsam ,bitter och seg*

Detta gäller också det område som kallas "kultur". Vi anser att allt mänskligt skapande är en kultur. Detta borde utövas av alla. Men så är det ju inte nu. Skapandet kontrolleras och utövas av diverse eliter, och "kultur" har fått betydelsen elitens utövande av musik, teater, konst, litteratur osv. Detta har en passiviserande effekt på gemene man. I stället för allas aktivitet delas det upp i idoler/aktiva och åskådare/beundrare/konsumenter. Alltså: de kreativa och kreaturen.

OK. Nu fick vi det sagt.

TEXTERNA

Jag drack Tuborg, TT, Banco,
Carlsberg och Pripps Blå
Tingsryds så jag storkna
Jag drack ännu mer ändå
Akvavit och Renat,
Vodka, Parador och T
men när jag kom tillbaks till jobbet
hade ingenting blitt bättre för det

Ur *Ingenting blir bättre av sig själv*

F.n. kan vi 22 låtar. Dom handlar om ganska olika saker.

Vi har låtar som handlar om att det är dags att kämpa. Som handlar om hur djävligt det är att vara blyg. Hur det är att vakna bakfull och försöka minnas en dekadant midsommarafton. Om hur man kan bli less på skolan, spränga kemilabbet i luften och sticka med rektorns Amazon. Om att ingenting blir bättre för att man super, knarkar, ber till Gud eller går med i SAP. Om främlingskapet och rollspelet mellan killar och tjejer. Om hur det är att känna "the blues" när man vrålande pissnödig finner toaletten upptagen. Om hur sossarna svikit. Och en hel del annat.

Låtarna är ofta skrivna från delvis egna upplevelser och inte i agitatoriskt syfte, men ändå är det naturligtvid politik det rör sig om.

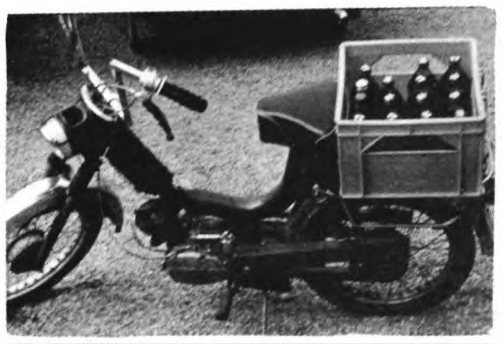

Tänk att någång kunna läsa i en bok
utan att genast stoppas av sin ensamhet
Tänk att någång kunna gå nerför en gata
utan att hela skallen sjunger av blues
Tänk att någång kunna gå och ta en öl
utan att mesamma längta efter fler
Tänk att någång kunna lägga sig och sova
med nåt annat än en kudde att krama om

Ur *Någång blues*

Kapitalismen tränger ända in i varje del av våra liv, nästan allt vi gör och råkar ut för är format av eller beroende av att vi lever i ett klassamhälle.

En gång förberedde vi oss noga, hade med mellansnack knutit ihop hela repertoaren till en politisk helhet. Den gången blev det rätt misslyckat. Publiken var berusad och skrek "AIK" och "spela för fan" och Marke lät som en desperat sosse som förgäves försökte få folk intresserade av vad han snackade om. Däremot gick sångtexterna och musiken hem.

MUSIKEN

kan, om man ska sätta in den i fack, kallas för övervägande simpel rock´n´ roll. Dom flesta låtarna går i tre ackord, E, A och H7, och ungefär hälften är sk bluestolvor, oftast i snabbt tempo. Det beor främst på att det hittills, i stort sett, varit det enda vi klarat av. Vår musik är lätt att dansa till om vi lyckas hålla takten, vilket har blivit lättare ju längre vi har

hållt på. Vi anser oss själva vara bevis för att man inte behöver nöja sig med den passiva roll vi blivit tilldelade. Man kan *visst* lära sig spela och sjunga fast man inte "har anlag", är "utbildad" eller allt vad man tutar i oss. Vi har lärt oss en helvetes massa sen vi började. Nu kan vi byta tonart också. Och vi ska väl ge oss på att arrangera låtarna lite bättre. Om vi får genswar från publiken så kan det bli ganska bra krut i vår musik, och då trivs vi djävligt bra själva också.

VILKA FUNKTIONER FYLLER VI?

Vi har spelat på ställen dit folk har kommit för att dricka öl, träffa kompisar, fixa brudar och killar och kanske lyssna på juste musik. Vi har spelat för gymnasieelever som sitter lika snällt uppradade som i klassrummen. Vi har spelat för folk som varit där därför att de inte haft nån annan stans att ta vägen. Vi har spelat för folk som kommit för att se en rugbymatch. Och vi har spelat för folk som kommit mest för musikens skull. Publiken har därmed varit ganska varierande, och våra funktioner blir väldigt olika vid olika tillfällen. Vi har större eller mindre möjligheter att aktivera och/eller påverka dom som kommer dit.

Men för det mesta blir vi dock delvis *en del* av den elitkultur vi vill bekämpa. Men går det att undvika ?

HUR HAR FOLK REAGERAT?

Tja....olika. Folk har dansat som galningar. Suttit pinsamt stilla och tysta. Applåderat artigt. Köpt vårt sånghäfte. Tyckt att vi är det bästa dom hört på länge. Kastat Läkerol. Skrikit "en gång till". Bildat egna band sen dom hört oss. Moderater och musiksnobbar har gått sin väg. Ibland har nästan alla gått sin väg.

Det har berott på olika saker. Dels på de olika funktioner vi fyller på olika ställen och de förväntningar folk haft på oss. Dels har vi låtit djävligt olika. Ibland har någon av oss jobbat, så vi varit utan trummor eller en gitarr, ibland har nån gitarr varit ostämd, nån har spelat i fel dur, nån har varit på dåligt humör, förstärkare har krånglat, osv.

VAD KAN EN MUSIKGRUPP UTRÄTTA?

Hur pass det politiska innehållet i våra texter gått fram är lite svårt att säga. Men en sak är vi ganska säkra på. Det räcker inte med att ha hört några bra texter och juste musik för att börja kämpa för socialismen. Möjligen kan vi vara en liten bit, en liten länk, för några av dem vi spelar för, att ifrågasätta sin egen situation och kapitalismen.

Vi tror inte att vi kan uträtta nåt stort. Men vi kan kanske vara en liten måsskit på etablissemangets kavaj. En sån där liten ettrig måsskit som är svår att tvätta bort. Och skulle den gå bort i kemtvätten, så finns det fler måsar.

Med the one and only Myran säger vi:

LÅT HELA HUSET SKAKA!!

MAMMA GÅ INTE!

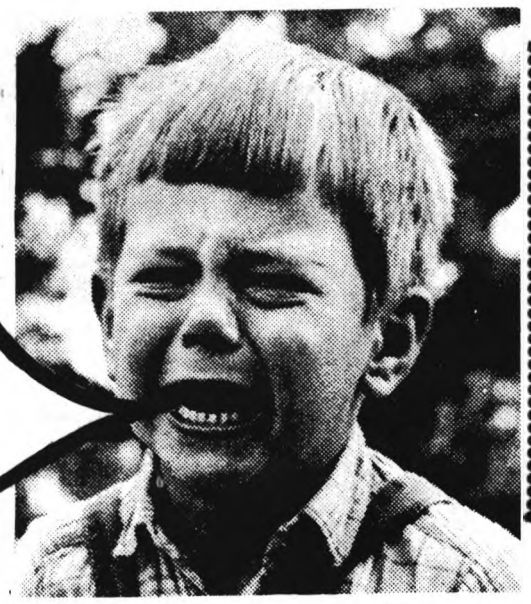

I FÖRRA NUMRET HADE VI EN ARTIKEL SOM EGENTLIGEN VAR ÄMNAD FÖR VÅRT TEORETISKA ORGAN, RÅDSMAKT. ARTIKELN FICK INTE PLATS I NUMRET 6-7, VARFÖR VI ANSÅG ATT VI SKULLE PUBLICERA DEN SOM INLEDNING TILL EN DEBATT OM BARNUPPFOSTRAN, SOM VI HOPPAS SKALL FORTSÄTTA. ARTIKELN HÄR NEDAN FÖRSÖKER TA UPP DETTA PÅ ETT KONKRETARE PLAN.

Barnen hindrar kvinnan från att förverkliga sig själv *utanför* hemmet. Det är kvinnan som bär ansvaret för barnen först som sist. För som det är idag, under kapitalismen, tvingas ju mannen att satsa allt för att behålla sitt jobb, att hålla ackordet för att få en hygglig lön.

Om han skulle besväras av ansvar för sina barn i olika åldrar, räknas han som handikappad och kan inte hänga med på arbetsmarknaden. Genom övertidsarbete, skiftarbete blir han tvingad till dålig kontakt med sina barn.

Bägge två har de hela tiden dåligt samvete. Mannen *måste* välja vad han ska satsa på, barnen eller arbetet. Och med det tryck han har på sig, både ekonomiskt och traditionellt, är hans val självklart. Kvinnan *kan inte välja*, hon måste, om hon vill arbeta också ta ansvaret för barnen.

Båda två blir de splittrade mellan krav som är oförenliga. Kravet från jobbet: passa tiden, hålla takten, vara pigg, utvilad och framför allt ha barn som aldrig blir sjuka! Kravet från sig själv som förälder, från myndigheter, från grannar, släkt och vänner. Man ska vara en bra mamma och pappa. Man ska klara av det själv även om man är ensam. Man ska ha harmoniska, problemfria, välartade barn.

Klyschor

Hur ska man som personal på ett daghem kunna hjälpa föräldrarna och barnen att klara av detta?

Klyschorna man får höra från myndigheter, från de som är ansvariga är mest: "Vad rart det var här, dom små är ju så goa och rara". "Ni kvinnor har ju en naturlig fallenhet för att ta hand om barn." "Är inte barnstugejobbet' en idyll? Jaså inte, jamen du har ju fått utbildning för det här med att klara av ungar i grupp och sysselsätta dom, då måste du klara av det." "För en bra lärare spelar det ingen roll om det är femton eller sjutton barn i gruppen."

Nonsens

Alla utredningar, planer och målsättningar som fabriceras och oljas fram av SÖ, Barnavårdsnämnd, Socialstyrelsen och andra instanser har tvingats fram av den pedagogiska debatt som existerar, men dom kan inte överskyla faktum!

Man skriver om att bidra till barnets och individens särskilda behov, intresse och förmåga.

Men detta är nonsens, en massa snack! Barnstugornas, daghemmens funktion kan man enkelt sammanfatta i tre punkter:

- att ge föräldrarna tillfälle till förvärvsarbete,
- att hjälpa barnen till social anpassning,
- att förbereda barnen för skolan.

Detta är den verkliga funktionen och den första är den tyngsta.

För att kommunerna ska komma undan så billigt som möjligt och ändå få plats med så många barn som möjligt får vi för stora barngrupper och för trånga lokaler!

Personalens uppgift reduceras till att hindra barnen från att skada sig, försvara dem från varann när deras lekar krockar, marschera till någon asfaltsbelagd park med ett antal gungor och klätterställningar för att de ska få utlopp för sitt rörelsebehov, ge dem mat på bestämda tider, få dem att somna och helst sova så länge som möjligt så att personalen hinner ta lunch.

Stress, hets....

Man hamnar i en dagsrutin som blir ett tvång. Barnen får inte planera någon del av dagen själva. Hur ska de som vuxna kunna göra det när viljan till det trycks ner så effektivt redan i barndomen?

Dagen startar med att man blir väckt och bums meddetsamma skall man skynda sig! - upp, tvättas, kläs på (det går fortare om någon vuxen gör det) äta (om barnet krånglar kan man strunta i det och äta på dagis), kläs på ytterkläderna (-Nä, måste du verkligen kissa nu, när vi redan är försenade!), stressa iväg till någon buss eller tunnelbana (det går fortare att ta barnet i vagn, än att det får öva sig att gå) - Puh! äntligen på dagis, fort av med kläderna. "Hej hej, nu går jag" - gråt,skrik - "Nej, inte gå mamma, inte gå".

Här tar vi, personalen, vid. "Såja, såja, mamma ska gå till jobbet, kommer snart och hämtar dej!" "Titta, här, har du sett - en bil! Kan du köra bilen?" - gråt, skrik - "Jamen titta här då, har du sett! Vem är det på bilden, va? Har du sett?" - Ständiga avledande manövrar och nedtystningsprinciper, för det är något fel när barn gråter och är rasande, slåss o.s.v. Barn får inte visa känslor och de får inte tid att arbeta sig igenom dem för att förstå dem för då är gruppen stojig, och en stojig grupp = dålig lärare.

När barnet tvingats in i en annan sysselsättning än att protestera mot morgonens stress och till slut börjat intressera sig för något annat ska man strax städa av borden för att äta frukost. Sen är det dags för personalens raster, och barnen börjar leka igen. Efter en stund ska man städa undan igen för att gå ut. Ute gäller det att se till att ingen klättrar över staketet, eller om man är ute och går, att hålla ihop gruppen. Sen går den mesta tiden åt till att snyta barnen, för snoriga barn= brist i tillsyn. Så går man hem och medan personalen hjälper barnen av med kläderna så hinner de som redan har blivit klara att börja leka - Ja - så måste man städa igen för att kunna äta på borden och för att få plats att lägga ut madrasserna man vilar och sover på. Efter vilan är det mellanmål och sen sysselsättningar och fri lek till det blir så där hemskt uppskruvat och jobbigt då både barn och personal är som tröttast och alla helst vill gå hem. Då städar man igen och sen slår man på TV:n, sjunker ner och låter dem matas till passivitet och inåtvända flin. Personalen pustar ut och delar ut frukt.

Dåligt samvete

Sen börjar barnen så smått gå hem och de som är kvar rusar mest runt och stör, då personalens föräldrakontakt nu tar vid; man ska berätta om hur dagen har varit - och vara solig och lugn och glad, trösta och fösa iväg dem som är för trötta för att vilja gå hem. Försöka medla i den kollision som uppstår mellan trött barn - trött förälder, som ska klara av resten av dagen också; gå och handla, laga mat, lägga barnet och sjunka ihop framför TV:n.

Personal och föräldrar hamnar lätt i ett slags konkurrensförhållande till varandra. Båda parter vill att allt ska löpa i så mycket lugn och ro som möjligt - och uppstår problem har ingen av dem tid eller ork att ta itu med dem. Det blir istället en massa gnäll.

Till exempel: Personalen: "Hon har aldrig tid med sin unge, t.o.m. när hon är ledig lämnar hon hit honom." "Hon borde ägna sig mer åt honom då skulle det inte vara så här." - Man lägger ytterligare dåligt samvete på föräldrarna.

Föräldrarna: "Vad är det för en lärare som inte kan säga ifrån, ska man jobba med barn måste man vara bestämd, det är bara att vara stenhård." - Så låser sig daghemspersonalen av kritiken därför att de redan känner torftigheten i den verksamhet de bedriver och att de aldrig räcker till att ta hand om allt det som händer under dagen. Inte hinner med att se varför ett barn gråter, hur det gick till när någon blev biten eller ramlade.

Problemlösning eller....

Förskoleverksamheten är så bra för där upptäcks problem i tid och man har större chans att komma tillrätta med dem, heter det.

Och visst upptäcks problemen, men var finns resurser att lösa dem och vad är det som säger att de inte förvärras i de kaotiska förhållanden som råder på daghemmen när t. ex. en av personalen blir sjuk och man inte får någon vikarie.

Daghemmens (förskolans), skolans och lumpens funktion är idag som alltid ytterst viktig för samhället genom sin inrutande, avledande och nertryckande effekt.

Konsekvensen av att avleda och trycka ner alla känslor blir ett destruktivt tänkande: "det är mig det är fel på, ingenting runt omkring" inte någon annan. Det är fel att gråta, att bli arg och detta kommer att byggas in till en reflex: Hänge dig inte åt dina problem, d.v.s. lös dem inte, rusa istället vidare till något nytt, för dig orört och fräscht. Nämligen ett ständigt konsumerande av nya saker eller människor. Ett uppslukande intresse för än den ena än den andra religionen. Detta är vardagslivets realitet och dessa människor, hur utsugna och exploaterade de än blir, kommer aldrig att strejka, kommer aldrig att göra uppror, om inte...

Ulla

Ett nytt nummer av Förbundet Arbetarmakts teoretiska organ RÅDSMAKT kom ut lagom till första maj. Det är ett oerhört mastigt nummer, som domineras av en artikel om familjen och dess funktion i samhället. Men även om längden kan verka avskräckande, är artikeln väl värd att läsas och funderas över. Författaren lyckas avfärda de flesta fördomar och myter om familjen, barnuppfostran och sexualitet som borgare och stalinister under åren försökt tuta i oss.

Det är en grundlig genomgång läsaren får sig till livs. Där finns bland annat en granskning av familjen som uppfostringsanstalt, en genomgång av kvinnans hittillsvarande roll i samhället, i familjen och på arbetsplatserna, och om hur man ska kunna ändra på den. Vidare diskuteras sexualförtrycket och barnuppfostran, hur barnen präglas av sina föräldrars och senare samhällets krav på uppförande.

Det sexuella förtrycket tas också upp ganska ingående i relation till samhällets krav på roller hos kvinnor och män, hur vi tvingas in i beteendemönster som de flesta av oss inte passar för. Hela artikeln kännetecknas av en marxistisk grundlighet och att den relaterar familjesituationen till klassförhållandena i samhället. Den största vikten läggs hela tiden på arbetarklassens situation, eftersom det starkaste förtrycket riktas mot den.

Den sista delen av RÅDSMAKT upptas av en artikel om hushållsarbetet under kapitalismen. Den är, vad vi vet, den enda marxistiska analysen av hemarbetets ekonomiska och sociala funktion som gjorts. Tillsammans med familjeartikeln gör den RÅDSMAKT till en helhet, en helgjuten kritik av kärnfamiljens roll i ett kapitalistiskt samhälle.

PRENUMERERA!

4 nummer för 15:-

Stödprenumeration minst 30:-

Postgiro 87 99 69 - 4

Adress: Box 31 102
400 32 GÖTEBORG 31
Tel 031/42 30 98

TA KONTAKT:

Tycker du att Förbundet Arbetarmakt har justa ideer om saker och ting. Bra! Men för att vi ska kunna utvecklas både kvalitativt och kvantitativt krävs din medverkan. Omsätt ideerna i praktiken!

TAG KONTAKT MED FÖRBUNDET ARBETARMAKT:

STOCKHOLM: FÖRBUNDET ARBETARMAKT, BOX 49 035, 100 28 STOCKHOLM.

JÖNKÖPING: FÖRBUNDET ARBETARMAKT, BOX 154, 551 02 JÖNKÖPING.

GÖTEBORG: FÖRBUNDET ARBETARMAKT, BOX 31 102, 400 32 GÖTEBORG.

Förutom dessa adresser har vi flera kontaktadresser som vi av "säkerhetsskäl" inte vill publicera här. Dessa förmedlas genom dessa adresser.

Väl mött i Förbundet Arbetarmakt!

MAKTSPRÅKET

90% AV DET SVENSKA FOLKET HAR ALDRIG SKRIVIT EN INSÄNDARE ELLER ARTIKEL I EN TIDNING ELLER TIDSKRIFT. 75,9% HAR ALDRIG TALAT PÅ ETT FÖRENINGSMÖTE. 81,4% ÄR INTE MED I NÅGON POLITISK ORGANISATION. 93,1% HAR ALDRIG TAGIT KONTAKT MED NÅGON ANSVARIG PERSON FÖR ATT PÅVERKA ETT BESLUT. 94,5% HAR INTE DELTAGIT I EN DEMONSTRATION EFTER 1960, ALLTSÅ INTE ENS I EN I:A MAJ-DEMONSTRATION.
KÄLLA: LÅGINKOMSTUTREDNINGEN

Dessa siffror visar klart att den bild och den myt sossarna vill ge och odlar, av och om det svenska samhället - "medborgarna är alla aktiva för att förändra samhället" - är helt falsk.

I själva verket visar siffrorna att Sverige är ett elitstyrt samhälle, där makten över viktiga beslut ligger hos ett fåtal. De allra flesta av oss har inget som helst inflytande eller någon makt över de beslut som direkt berör våra livsförhållanden.

Till detta har sossarna stor skuld. De har hela tiden propagerat "lugn", "sans" och "arbetsfred". De har präntat in i våra medvetanden att förändringarna kommer - bara vi är lugna och inte lägger oss i.

Resultatet har blivit en enorm maktkoncentration och tusentals byråkrater, privata och statliga, som bl.a. sitter och nöter rumpan.

Vad mera är: dessa byråkrater, kapitalister, politiker och övriga makthavare har skapat ett eget språk. Det kallas populärt för *kanslisvenskan*.

Vi skulle hellre vilja kalla det *maktspråket*. För det är precis vad det är: de höga herrarnas, maktens språk. Maktspråket har uppkommit genom att kanslioch företagsbyråkrater enbart kommunicerat *med varandra*, som brukligt är i vårt kapitalistiska samhälle. Byråkrater har skrivit för kapitalister t.ex, och på det sättet har maktspråket uppkommit.

Maktspråket har aldrig varit avsett för arbetare eller andra "vanliga människor". Det är och har alltid varit, de högutbildades, akademikernas, klassförrädarnas, klassamarbetsmännens och borgarnas språk.

En annan del av maktspråket, som sossarna också kan ta på sig en stor del av ansvaret för, är *omskrivningarna*. Det är säkert många äldre bland läsarna som kunnat notera hur *arbetare* blivit *arbetstagare*, hur *kapitalist* eller *arbetsköpare* blivit *arbetsgivare*. Allt för att försköna borgarna och ställa alla

Vi möter maktspråket överallt: i skolan, när vi ska deklarera, då riksdagsmän pladdrar i TV, i domstolar och på socialen. I polisprotokoll, hos läkare, journalister och byråkrater. Då vi går till t.ex. socialen för att få arbetslöshetsunderstöd etc,möter vi maktspråket. Det yttrar sig t.ex. i att man skriver en sak på 20 rader som på vanligt språk skulle ta 2 rader /utan att förenkla/.

Maktspråket har blivit en del av det här samhällets sätt att trycka ner oss i skorna; att få oss att känna oss mindervärdiga och tro att vi inget begriper och inget kan göra åt vår situation.

Som marxister är det här inget vi förvånar oss över, vi som skriver i den här tidningen. Ett samhälle får helt enkelt det språk det förtjänar. Man kan se det som så, att maktspråket uppkommit som en naturlig följd av hur det här samhället ser ut. En liten isolerad klick fattar alla beslut och de får också ett eget språk. Vem, som jobbat på en industri, har inte sett killen som röstats fram till fackordförande, eller jobbarkompisen som blivit förman? De får oftast ett språk som de höga herrarna talar.

klasskampsbegrepp på huvudet. Det finns hundratals exempel på detta.

Socialism har, efter borgarnas och sossarnas intensiva propaganda om hur illa ställt det är i t.ex. "den socialistiska staten Sovjetunionen", blivit ett fult ord. Samma sak är det med kommunism.(1)

Men: vi måste och kan återerövra språket. Göran Sonnevis dikt härintill uttrycker detta på ett utmärkt sätt tycker jag. Vi ska dessutom begära av byråkrater och allsköns pladdrare av gudsnåde att de uttrycker sig på ett sätt som vi begriper!
Att skriva så att man begriper - det är en sak som "vänstern" borde tänka mer på också. För är det så att man vill nå arbetarklassen med sitt budskap i form av det skrivna ordet, då får man också skriva på ett sätt så att fler än en liten grupp intellektuella förstår vad man vill ha fram. (2)

Språket är en del av klasskampen- och bör behandlas som en sådan.
Vi måste stå på oss-annars gör någon annan det!!

"Språket är tankens omedelbara verklighet" - Karl Marx.

Vladimir

LITTERATUR: *Fiendens Språk* av Sven Wernström (Oktoberhäfte)
Pocket-tidningen R nr 6-73
Ordets Makt nr 1.74-75

NOTER:
(1) Att kalla det statsbyråkratiska Sovjet socialistiskt är ännu en av de språkliga villfarelser som man så lätt råkar ut för. *(red:s anm.)*
(2) Vi skall naturligtvis inte dra oss för att använda den marxistiska terminologin, som innehåller begrepp som t.ex. klasser, mervärde,produktivkrafter, produktionsförhållanden osv. Tvärtom vi måste bidra till att den förankras i arbetarklassen. *(red:s anm.)*

KOMMENTAR: Ett färskt exempel på maktspråket har vi i §32 utredningens lunta som naturligtvis ingen jobbare orkar läsa. LO-byråkratin har då tolkat den på sitt vis och delat ut en lättläst skrift till sina medlemmar. Följden av detta blir att de remissvar som kommer från arbetsplatserna i stort sett ser ut som LO-byråkratin vill.

Red.

Göran Sonnevi:
RÖSTERNA FRÅN
KIRUNA, SVAPPAVAARA,
MALMBERGET

När arbetarna på en stor arbetsplats
gick samman
föddes ett nytt språk
strejken var inte i huvudsak för
pengarnas skull, utan
för att bli människa, och inte en
siffra i produktionen
Naturligtvis betydde pengarna mycket

Men överallt, på allt flera
arbetsplatser, börjar man tala igen,
på det nya språket, som
dom flesta redan kan, men inte
visste det. Att gå tillbaka
till jobbet betydde inte
att gå tillbaks till det gamla språket

Vi kan siffrornas språk nu, ända
in i märgen, och det
ska vi fortsätta tala! Men också
vårt eget språk, och så länge
att dom som har makten begriper det
Ingenting kan gå tillbaks till det gamla
Tillsammans har vi makt att upphäva
makten

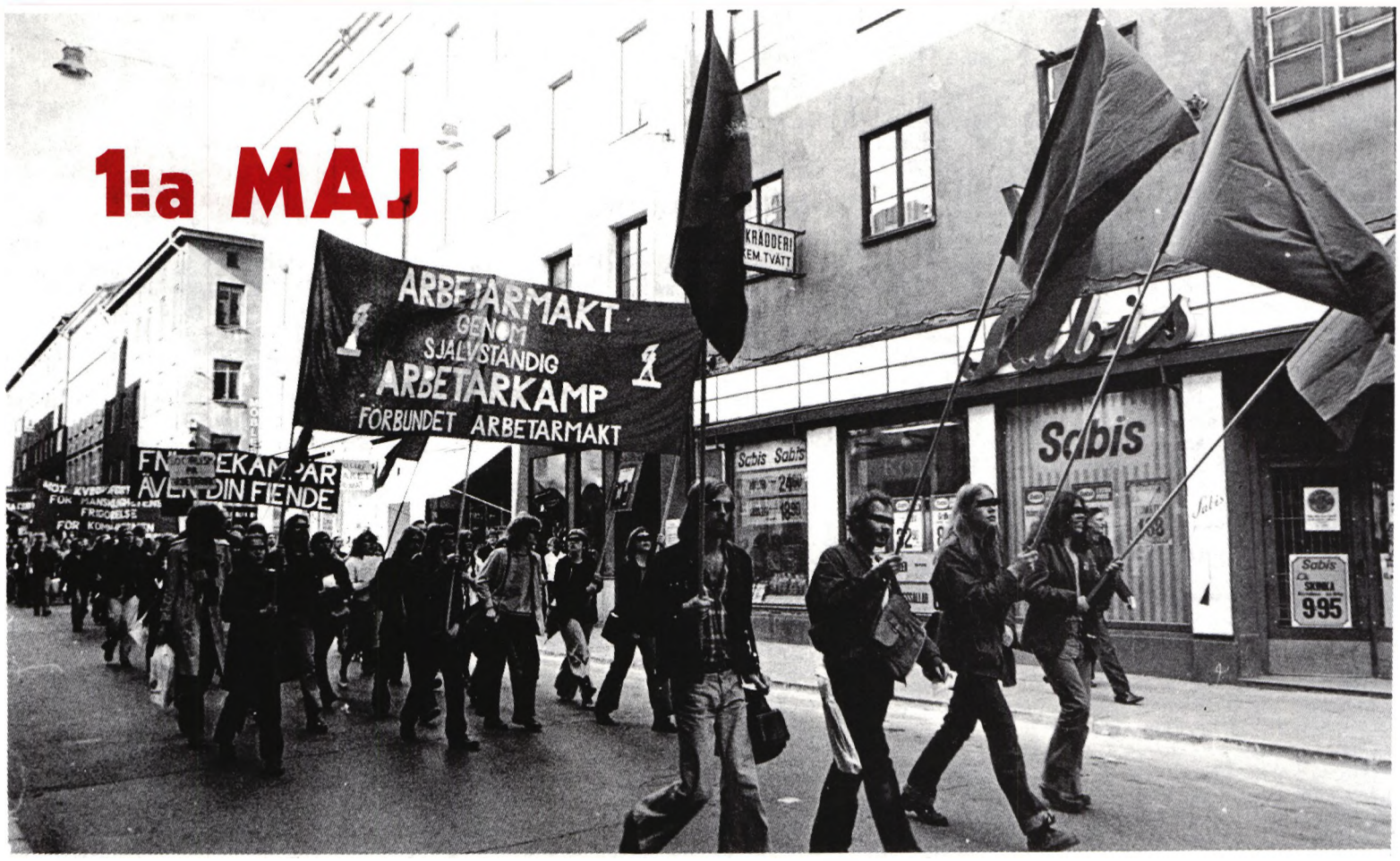

Stockholm — revolutionär enhet

Som sista demonstration på 1:a maj detta år i Stockholm ringlar sig "Röd Front för Arbetarmakt" genom Söders gator. Efter att ha ränt runt på olika mötesplatser för diverse mer eller mindre stalinistiska demonstrationer, är det nu äntligen dags att själv demonstrera. Segern i Vietnam märks rejält också i detta tåg. Paroller om stöd åt skogsarbetarna drar applåder från folk på trottoarerna. Röda fanor och Internationalen. En månads slit för många människor har nått sin höjdpunkt. Nu är vi fan, vi fyller hela uteteatern...banderollerna trängs om utrymmet, överallt röda fanor...å vilket härligt väder! Vi är c:a 2000, säger räknarna - Jubel!

Mina tankar går en stund fem år tillbaka i tiden. Då gick det också ett "Röd Front" till Vitabergsparken. Det var visst dubbelt så stort, 4000 pers. (Jag gick i Palestina-avdelningen, helt oorganiserad var jag på den tiden, med egna ideer om det mesta.) Men den demonstrationen var helt annorlunda än årets. Medan vi i år var tre organisationer (FAM, FK & RMF) med ganska olika ideer om det mesta, dvs en verklig *front*, så var 1970 års helt stalinistdominerad, sånär som på en liten svans om ett par 100 personer, som försökte föra fram en annan politik än den stalinistiska. Det ma in i Vitabergsparken, som nu utvecklat sig så att man, mångdubbelt fler,själva fyller parken. Så om vi i enlighet med marxismen ska se till utvecklingen, rörelsen i tiden, så är framgången för den revolutionära delen av vänstern klar. Visserligen har stalinisterna också ökat, men inte i samma utsträckning.

Tyvärr lyckades det inte i år att upprätta samma enhet som i Stockholm överallt i landet. Men vi ser detta som ett tillfälligt misslyckande. Vi kommer att fortsätta att arbeta för ett annat agerande inför bl.a. 1:a maj mellan de icke-satalinistiska revolutionära organisationerna.

MÅNGFALD MEN INTE SPLITTRING
INTE ENIGHET MEN *ENHET*

Göteborg — enfaldens triumf

Mellan klockan 13 och 15.30 kunde den ståndaktige åskådaren betrakta *sex* demonstrationståg, som passerade Järntorget, sossarna inräknade.

På detta sätt visade vänstern sin enhet och solidaritet. Förbundet Arbetarmakts Göteborgsavdelning ställde inte upp i någon demonstration. Varför?

Vi kan inte demonstrera tillsammans med reformister/stalinister under ex.-vis parollen: Krossa kapitalet - leve socialismen! Däremot kan vi ställa upp tillsammans med dom i konkreta frågor; t.ex. en manifestation för skogsarbetarna, men någon sådan gick ej att få till stånd.

Men det finns ju andra organisationer; de två antistalinistiska Revolutionära Marxisters Förbund och Förbundet Kommunist, dessa bägge borde vi väl kunnat demonstrera tillsammans med (som fallet var i Stockholm). Förvisso. Men nu kunde inte dom enas! Dom politiska skillnaderna var inte så stora, meddelas från vanligen välunderrättat håll, det var däremot dom "praktiska". Dvs FK ville att RMF skulle ställa upp med femtio personer i den "allmänna" delen av demonstrationen, därför att det hade RMF gjort i Stockholm. RMF replikerade, att deras Gbg-avdelning är hälften så stor som deras Sth-avdelning, därför tyckte de att det räckte med 25, och därpå sprack det hela och enfaldet triumferade.

Tilläggas skall också att FK ju vill att den "självständiga kampen" ska dominera 1:a maj och det mesta annat. Det är därför FK kräver av RMF att de ska garantera ett visst antal människor i den "allmänna" delen. RMF replikerar: Kan inte den "självständiga kampen" manifestera sig själv? och vi instämmer.

Istället för att gå som svans till någon av dessa två, ägnade vi 1:a maj åt att sprida förbundets material och att skramla pengar till skogsarbetarna. Och, uppriktigt sagt, det kändes meningsfullare.

FAM Gbg-avd.